

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

20. března 2019*

„Dumping – Dovoz keramických obkládaček pocházejících z Číny – Článek 11 odst. 4 a 5 a článek 17 nařízení (ES) č. 1225/2009 [nyní čl. 11 odst. 4 a 5 a článek 17 nařízení (EU) 2016/1036] – Rozhodnutí, kterým se zamítá přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce ve smyslu článku 3 prováděcího nařízení (EU) č. 917/2011 – Výběr vzorku – Individuální přezkoumání – Důvěrnost“

Ve věci T-310/16,

Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, se sídlem ve Foshanu (Čína), zastoupená B. Spinoitem, D. Philippem a A. Wesem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené A. Demeneix, M. Françou a T. Maxianem Ruschem, poté A. Demeneix, T. Maxianem Ruschem a N. Kuplewatzkym, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Cerame-Unie AISBL, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupeným V. Akritidisem, advokátem,

vedlejším účastníkem,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 263 SFEU a znějící na zrušení prováděcího rozhodnutí Komise C(2016) 2136 final ze dne 15. dubna 2016, kterým se zamítá žádost o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce, pokud jde o konečná antidumpingová opatření uložená na dovoz keramických obkládaček pocházejících z Čínské lidové republiky prováděcím nařízením (EU) č. 917/2011,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, J. Schwarcz (zpravodaj) a C. Iliopoulos, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: P. Cullen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. července 2018,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobkyně, společnost Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, se sídlem ve městě Foshan (Čína), je výrobcem keramických obkládaček a patří ke skupině Foshan Lihua.
- 2 Dne 12. září 2011 přijala Rada Evropské unie prováděcí nařízení (EU) č. 917/2011, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo a s konečnou platností vybírá prozatímní clo z dovozu keramických obkládaček pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2011, L 238, s. 1, dále jen „konečné nařízení“). Sazby antidumpingového cla vycházely z dumpingových rozpětí stanovených šetřením, které vedlo k přijetí těchto konečných opatření (dále jen „původní šetření“), neboť tato rozpětí byla nižší než rozpětí újmy.
- 3 Během původního šetření Evropská komise využila výběru vzorků podle článku 17 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. 2009, L 343, s. 51), ve znění naposledy pozměněném nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 37/2014 ze dne 15. ledna 2014, kterým se mění některá nařízení týkající se společné obchodní politiky, pokud jde o postupy přijímání určitých opatření (Úř. věst. 2014, L 18, s. 1) (dále jen „základní nařízení“) [uvedené nařízení bylo nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/1036 ze dne 8. června 2016 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropské unie (Úř. věst. 2016, L 176, s. 21)]. Vyvážejícím výrobcům zařazeným do vzorku, kterým bylo podle čl. 9 odst. 5 základního nařízení (nyní čl. 9 odst. 5 nařízení 2016/1036) přiznáno individuální zacházení, byly uloženy individuální sazby antidumpingového cla. Vyvážejícím výrobcům, kteří spolupracovali při původním šetření, avšak nebyli zařazeni do vzorku, jakož i jednomu vyvážejícímu výrobcí, který byl zařazen do vzorku, avšak nebylo mu přiznáno individuální zacházení, byla uložena sazba antidumpingového cla, jež byla vypočtena na základě čl. 9 odst. 6 základního nařízení (nyní čl. 9 odst. 6 nařízení 2016/1036), odpovídající váženému průměrnému dumpingovému rozpětí vyvážejících výrobců zařazených do vzorku, a sice ve výši 30,6 %. Osm vyvážejících výrobců, kteří spolupracovali, požádalo o individuální zjištění v souladu s čl. 17 odst. 3 základního nařízení (nyní článek 17 odst. 3 nařízení 2016/1036). Bylo rozhodnuto, že individuální zjišťování bude provedeno u jediného vyvážejícího výrobce, jelikož jeho provedení nemělo za následek přílišné zatížení Komise. Tento vyvážející výrobce byl zdaleka nejvýznamnějším z osmi vyvážejících výrobců žádajících o individuální zjišťování. Nicméně po poskytnutí konečných informací vyšlo najevo, že tento vyvážející výrobce neposkytl určité nezbytné informace, pročež závěry týkající se tohoto vyvážejícího výrobce vycházely na základě článku 18 základního nařízení (nyní článku 18 nařízení 2016/1036) z dostupných údajů. Uvedenému vyvážejícímu výrobcí a vyvážejícím výrobcům, kteří při původním šetření nespolupracovali, byla uložena sazba antidumpingového cla, jež byla stanovena za použití nejvyššího dumpingového rozpětí zjištěného pro reprezentativní výrobek spolupracujícího vyvážejícího výrobce, a sice ve výši 69,7 %.
- 4 Žalobkyně se neúčastnila správního řízení, které vedlo k přijetí konečného nařízení, pročež její název není uveden v příloze I konečného nařízení. Její dovoz dotčeného výrobku je tedy zatížen sazbou antidumpingového cla ve výši 69,7 %.
- 5 V dopise ze dne 7. září 2013 žalobkyně požádala Komisi podle čl. 11 odst. 3 základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 3 nařízení 2016/1036) o provedení prozatímního přezkumu omezeného na dumping. Tato žádost byla odůvodněna jednak tím, že žalobkyně zavedla nový systém distribuce prostřednictvím přidruženého podniku, a dále tím, že zavedla nový typ výrobku, který neexistoval během období od 1. dubna 2009 do 31. března 2010 (dále jen „období původního šetření“). Žalobkyně v žádosti o přezkum uvedla, že se neúčastnila počátečního šetření, neboť neznala konečné místo určení svých výrobků, jež v období původního šetření prodávala pouze čínské obchodní společnosti.

- 6 Dne 25. října 2013 Komise odpověděla na dopis žalobkyně. Ve své odpovědi Komise žalobkyni sdělila informace v obecné rovině i přípravné, zejména pokud jde o přezkumy s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce v souladu s článkem 3 konečného nařízení.
- 7 Článek 3 konečného nařízení stanoví:

„Pokud jakýkoli [čínský] výrobce předloží Komisi dostatečné důkazy o tom, že v období šetření (tj. od 1. dubna 2009 do 31. března 2010) nevyvážel zboží popsané v čl. 1 odst. 1 pocházející z [Číny], o tom, že není ve spojení s žádným vývozcem ani výrobcem, na něž se vztahují opatření uložená tímto nařízením, a o tom, že po skončení období šetření vyvezl dotčené zboží do Unie nebo uzavřel neodvolatelný smluvní závazek vyvézt značné množství dotčeného výrobku do Unie, může Rada na návrh Komise a po konzultaci s poradním výborem prostou většinou změnit čl. 1 odst. 2 tak, aby bylo pro tohoto výrobce stanoveno clo platné pro spolupracující výrobce nezařazené do vzorku, tj. 30,6 %.“
- 8 V dopise ze dne 28. února 2014 žalobkyně zopakovala svou žádost o prozatímní přezkum podle čl. 11 odst. 3 základního nařízení a dále podpůrně žádala o zahájení přezkumu s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce ve smyslu článku 3 konečného nařízení. V této souvislosti zejména uvedla, že během období původního šetření prodala celou svou produkci jediné obchodní společnosti a vůbec neznala konečné místo určení svých produktů. Připustila, že některé její dlaždice mohly být uvedeny obchodní společností a jejími partnery vyváženy do Evropské unie, ale uvedla, že neví, jakým způsobem. Rovněž uvedla, že neměla vazby na podnik, na který se vztahují dotčená antidumpingová cla, a že uzavřela smlouvu, v níž se zavázala v blízké budoucnosti dodávat své produkty.
- 9 V dopisech ze dnů 8. dubna, 2. a 17. června 2014 žalobkyně zopakovala své žádosti o prozatímní přezkum a o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce. V této souvislosti prohlásila, že „přímo“ nevyvážela dotčený výrobek do Unie a že se stala obětí diskriminačního zacházení ve srovnání s konkurentem, který by podal žádost o prozatímní přezkum, jíž by bylo vyhověno, a oznámila Komisi, že v budoucnu proti ní eventuálně podá žalobu pro nečinnost, pokud nebude přijato rozhodnutí v tomto ohledu.
- 10 V dopise ze dne 3. září 2014 Komise odpověděla, že potřebuje všechny požadované informace, aby mohla zahájit a ukončit šetření v rámci prozatímního přezkumu, objasnila několik aspektů postupu, který má být dodržen, a dospěla k závěru, že je ještě nemá k dispozici všechny potřebné dokumenty. Komise v této souvislosti požádala žalobkyni, aby vyplnila formulář žádosti o přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství podle čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení [nyní čl. 2 odst. 7 písm. c) nařízení 2016/1036]. Komise rovněž požádala žalobkyni, aby předložila důkazy na podporu svých tvrzení týkajících se neexistence vývozu do Unie během období původního šetření, neexistence vazeb na podniky, na které se vztahují dotčená antidumpingová cla, a existence smlouvy o dodávkách dotčeného výrobku po uplynutí doby vývozu. Opětovně potvrdila své stanovisko, že byly-li splněny podmínky použití článku 3 konečného nařízení, na žalobkyni by se uplatnila stejná sazba antidumpingového cla jako na vyvážející výrobce, kteří spolupracovali při původním šetření, avšak nebyli zařazeni do vzorku, tj. 30,6 %.
- 11 Žalobkyně odpověděla dopisem ze dne 9. října 2014, v němž tvrdila, že Komise jí uložila důkazní břemeno jdoucí nad rámec zákonných požadavků. Žalobkyně rovněž požádala, aby jí byl přiznán status zúčastněné strany v rámci prozatímního přezkumu týkajícího se jednoho z jejích konkurentů.
- 12 Dne 18. prosince 2014 byl žalobkyni přiznán status zúčastněné strany a byly jí zaslány informační dokumenty.
- 13 V dopise ze dne 11. prosince 2014 žalobkyně předložila další informace týkající se její žádosti o přezkum s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce, a podpůrně informace týkající se její žádosti o prozatímní přezkum. Žalobkyně rovněž poskytla dotazník týkající se statusu podniku působícího v podmínkách tržního hospodářství. Jako dočasné řešení navrhla připustit použití stejné

sazby antidumpingového cla, jako je sazba, jež byla použita na vyvázející výrobce, kteří spolupracovali při původním šetření, avšak nebyli zařazeni do vzorku. Nicméně tvrdila, že má právo na provedení individuálního zjišťování.

- 14 V dopise ze dne 6. února 2015 Komise potvrdila, že provádí analýzu spisu, který jí žalobkyně zaslala dne 11. prosince 2014. Požádala žalobkyni rovněž o to, aby potvrdila, že souhlasí s tím, že bude považována za nového vyvázejícího výrobce ve smyslu článku 3 konečného nařízení, a současně, že stále trvá na své žádosti o prozatímní přezkum.
- 15 V dopise ze dne 10. února 2015 žalobkyně potvrdila, že souhlasí s tím, že bude považována za nového vyvázejícího výrobce ve smyslu článku 3 konečného nařízení, a navrhla Komisi, aby odložila žádost o prozatímní přezkum, aby nedošlo k oddálení výsledků přezkumu na základě posledně uvedeného ustanovení.
- 16 V e-mailu ze dne 23. února 2015 požádala Komise žalobkyni o vyplnění dotazníku pro hospodářské subjekty žádající o status nového vyvázejícího výrobce. Komise upřesnila, že žádost bude přezkoumána po obdržení odpovědi na uvedený dotazník, a že žalobkyně může odkazovat na informace, které již dříve poskytla Komisi.
- 17 Dne 25. března 2015 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty pro předložení tohoto dotazníku. Komise jí tuto lhůtu prodloužila do 17. dubna 2015. Důvěrné znění odpovědi bylo zasláno ve stanovené lhůtě a nedůvěrné znění dne 30. dubna 2015.
- 18 V odpovědi na žádost o informace týkající se časového horizontu, v němž Komise přijme rozhodnutí, tento orgán žalobkyni dne 28. května 2015 sdělil, že analyzuje spis a že jí v brzké době zašle žádost o vysvětlení.
- 19 Dne 23. června 2015 zaslala Komise žalobkyni první žádost o vysvětlení týkající se informací, které byly předány v souvislosti s žádostí s ohledem na status nového vyvázejícího výrobce v souladu s článkem 3 konečného nařízení.
- 20 Dne 13. července 2015 žalobkyně předložila na žádost Komise důvěrné znění odpovědi. Nedůvěrné znění bylo předloženo ve dnech 14. a 24. srpna 2015.
- 21 Dne 27. srpna 2015 Evropské sdružení pro keramický průmysl, Cerame-Unie AISBL (dále jen „vedlejší účastník“ nebo „Cerame-Unie“), se sídlem v Bruselu (Belgie), předložilo Komisi informace týkající se žalobkyně. Tyto informace nebyly Komisi předány v průběhu správního řízení. V dopise ze dne 18. září 2015 (viz bod 23 dále) však byla žalobkyně informována o tom, že Komise obdržela od zástupců tohoto výrobního odvětví v Unii informace týkající se původního šetření.
- 22 Dne 16. září 2015 žalobkyně zaslala Komisi urgenci, aby přijala rozhodnutí týkající se její žádosti.
- 23 Dne 18. září 2015 Komise informovala žalobkyni o stavu vyřizování žádosti s ohledem na status nového vyvázejícího výrobce. Vzhledem k tomu, že tato žádost byla stále nedostatečně odůvodněna, Komise zaslala druhou žádost o vysvětlení obsahující přílohu, v níž byly podrobně uvedeny požadované informace. Komise zejména poukázala na rozdíly mezi veřejně přístupnými informacemi a informacemi, které žalobkyně předložila, a požádala o objasnění těchto bodů. Pokud jde konkrétně o podmínku neexistence vývozu dotčeného výrobku do Unie během období původního šetření, Komise upřesnila následující:

„Jedinou informací, která byla dosud předána ohledně prodeje společnosti Foshan Lihua v průběhu období šetření, je ručně psaný seznam měsíčních prodejů uskutečněných v letech 2009 a 2010. V tomto seznamu nejsou uvedena ani prodaná množství, ani čísla faktur, ani místa určení či jména

zákazníků. Chápeme to tak, že váš zákazník nevedl počítačové účetní záznamy v období [původního] šetření. Bohužel v současném stavu věci tyto omezené informace neumožňují vyvodit závěry ohledně [tohoto kritéria].“

- 24 V e-mailu ze dne 29. září 2015 žalobkyně odpověděla na druhou žádost o vysvětlení. Nedůvěrné znění bylo předáno Komisi dne 5. listopadu 2015. Žalobkyně měla za to, že Komise není oprávněna požadovat od ní předmětné informace a že tyto žádosti představují zneužití pravomoci. Žalobkyně na závěr požádala o zahájení přezkumu s ohledem na přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce a o individuální dumpingové rozpětí.
- 25 Dne 4. prosince 2015 Komise zaslala žalobkyni, sdružení Cerame-Unie a zastoupení Čínské lidové republiky při Evropské unii obecný informační dokument podávající přehled o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na jejichž základě Komise navrhla zamítnout žádost o přezkum s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce ve smyslu článku 3 konečného nařízení. Komise zejména konstatovala, že žalobkyně byla vyvážejícím výrobcem dotčeného výrobku a že skutečně tento výrobek vyvážela do Unie po skončení období původního šetření, takže třetí podmínka pro přiznání dotčeného statusu byla považována za splněnou. Komise měla naproti tomu za to, že žalobkyně neprokázala, že nebyl uskutečňován vývoz do Unie během období původního šetření, ani to, že neměla vazby na společnosti, na které se vztahují dotčená antidumpingová cla. První dvě podmínky tedy nebyly považovány za splněné.
- 26 Dne 11. prosince 2015 byl delegacím Výboru pro nástroje na ochranu obchodu rozeslán obecný informační dokument.
- 27 Dopisem ze dne 20. prosince 2015 žalobkyně reagovala na obecný informační dokument a požádala o slyšení před Komisí. Nejprve uvedla, že Komise měla předně povinnost posoudit její žádost o prozatímní přezkum, a teprve poté předložila vyjádření týkající se tohoto dokumentu. Komise měla pouze podpůrně a za předpokladu, že nepokládala prozatímní přezkum za odůvodněný, rozhodnout o její žádosti o přezkum s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce. Žalobkyně Komisi dále vyzvala k tomu, aby rozhodla o její žádosti o prozatímní přezkum nejpozději do 20. ledna 2016. Žalobkyně rovněž popřela, že podala žádost o přiznání sazby antidumpingového cla ve výši 30,6 %, která se vztahuje na výrobce, kteří spolupracovali, ale nebyli zařazeni do vzorku. Žalobkyně požádala o individuální zjišťování. Kromě toho tvrdila, že Komise nebyla při svém šetření (dále jen „předmětné šetření“) nestranná, že se neopírala o skutkové okolnosti, ale o hypotézy a že jí uložila těžší důkazní břemeno než ostatním žadatelům o přezkumu s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce.
- 28 Dne 11. ledna 2016 žalobkyně poskytla nedůvěrné znění svého vyjádření.
- 29 Dne 13. ledna 2016 se konalo slyšení žalobkyně před Komisí, kterého se zúčastnili rovněž dva zástupci Mezinárodní obchodní komory v Číně. Neexistuje ani zápis, ani zpráva z tohoto slyšení. Dne 15. ledna 2016 žalobkyně zaslala shrnutí toho, jak pochopila stanovisko Komise přednesené v průběhu slyšení.
- 30 Dne 18. ledna 2016 žalobkyně zaslala Komisi v návaznosti na slyšení dopis. Žalobkyně zejména uvedla, že podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 4 nařízení 2016/1036) by mělo být oznámení o zahájení přezkumu s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce oficiálně zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*, což nebylo učiněno. Žalobkyně rovněž tvrdí, že jí Komise nepředložila žádný dokument, který mohl vyvolat pochybnosti o skutečnosti, že první dvě podmínky pro přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce byly splněny.
- 31 E-mailem ze dne 19. ledna 2016 Komise upřesnila, že právním základem pro přezkum s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce v případech, kdy – jako je tomu v projednávané věci – orgány využily výběru vzorků v rámci původního šetření, nebyl čl. 11 odst. 4 základního nařízení, nýbrž zvláštní ustanovení stanovené v nařízeních o uložení konečných antidumpingových opatření.

Zopakovala konstatování, že v případě pozitivního výsledku přezkumu se na žalobkyni uplatní stejná sazba antidumpingového cla, jako na vyvážející výrobce, kteří spolupracovali v původním šetření, avšak nebyli vybráni do vzorku, a nikoli individuální sazba.

- 32 V dopise ze dne 22. ledna 2016 žalobkyně uvedla, že je proti tomu, aby na ni byla na základě přezkumu podle článku 3 konečného nařízení uplatněna stejná sazba antidumpingového cla jako na vyvážející výrobce, kteří spolupracovali v původním šetření, avšak nebyli vybráni do vzorku, neboť má za to, že je diskriminační uplatňovat různé vstupní podmínky pro nové vyvážející výrobce v závislosti na tom, zda byla použita metoda výběru vzorku či nikoli. Žalobkyně tvrdila, že předložila důkazy o tom, že *prima facie* nevyvážela dotčený výrobek do Unie během období původního šetření a že neměla vazby na společnosti, na které se vztahují dotčená antidumpingová cla. Žalobkyně zpochybnila legalitu řízení s ohledem na pravidla Dohody o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (GATT) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 103; Zvl. vyd. 11/021, s. 189, dále jen „antidumpingová dohoda“) obsažené v příloze 1 A Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3; Zvl. vyd. 11/021, s. 82). V témže dopise žalobkyně poskytla upřesnění struktury skupiny a praktického využití certifikace „ES“ pro své výrobky.
- 33 Dne 15. dubna 2016 Komise přijala prováděcí rozhodnutí C (2016) 2136 final, kterým se zamítá žádost o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce, pokud jde o konečná antidumpingová opatření uložená na dovoz keramických obkládaček pocházejících z Čínské lidové republiky konečným nařízením (dále jen „napadené rozhodnutí“). Předdeslala, že čl. 11 odst. 4 základního nařízení nemůže sloužit jako právní základ, pokud byla pro původní šetření použita metoda výběru vzorku, a že právním základem žádosti je článek 3 konečného nařízení.
- 34 Pokud jde o podmínky pro přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce stanovené tímto ustanovením, Komise nejprve konstatovala, že žalobkyně byla vyvážejícím výrobcem dotčeného výrobku a že tento výrobek skutečně vyvážela do Unie až po skončení období původního šetření. Třetí podmínka pro přiznání předmětného statusu tedy byla považována za splněnou.
- 35 Dále, pokud jde o druhou podmínku, podle níž podnik, který žádá o přiznání předmětného statusu, nesmí mít vazby na společnost, na kterou se vztahují dotčená antidumpingová cla, Komise měla naproti tomu za to, že informace poskytnuté žalobkyní byly neúplné a v rozporu s veřejně dostupnými informacemi. Vzhledem k tomu, že předmětné šetření Komisi neumožňovalo potvrdit, že žalobkyně neměla na takový podnik vazby, dospěla k závěru, že žalobkyně nesplnila druhou podmínku.
- 36 Konečně, pokud jde o první podmínku, podle níž podnik, který žádá o přiznání předmětného statusu, nesměl vyvážet dotčený výrobek do Unie během období původního šetření, Komise nemohla vzhledem k tomu, že informace poskytnuté žalobkyní byly neúplné a v rozporu s jinými informacemi, které měla k dispozici, vyloučit, že žalobkyně během uvedeného období nevyvážela dotčený výrobek do Unie, ať již přímo či nepřímo prostřednictvím propojených společností nebo v rámci výrobních dohod s jinými nezávislými společnostmi. Komise proto dospěla k závěru, že žalobkyně nesplnila ani první kritérium.
- 37 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázala, že splnila první a druhou podmínku pro přiznání statusu podle článku 3 konečného nařízení, ačkoli měla opakovaně příležitost poskytnout doplňující informace, Komise zamítla její žádost o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce.
- 38 Dále rozhodnutím ze dne 11. července 2016 Komise zamítla žádost žalobkyně o prozatímní přezkum podle čl. 11 odst. 3 základního nařízení, což je zamítnutí, které je předmětem věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 11. září 2018, Foshan Lihua Ceramic v. Komise (T-654/16, EU:T:2018:525).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 39 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 20. června 2016 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

- 40 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 3. října 2016 podalo Cerame-Unie návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání Komise.
- 41 Dne 7. prosince 2016 žalobkyně v replice požádala o spojení projednávané věci s věcí, ve které byl mezitím vydán rozsudek ze dne 11. září 2018, Foshan Lihua Ceramic v. Komise (T-654/16, EU:T:2018:525). Rovněž požádala, aby nebyly důvěrné informace, které se jí týkají, sděleny sdružení Cerame-Unie, a poskytla nedůvěrné znění dotčených dokumentů.
- 42 Dne 16. prosince 2016 se Komise postavila proti navrhovanému spojení projednávané věci s věcí, ve které byl mezitím vydán rozsudek ze dne 11. září 2018, Foshan Lihua Ceramic v. Komise (T-654/16, EU:T:2018:525).
- 43 Rozhodnutím ze dne 23. ledna 2017 předseda čtvrtého senátu Tribunálu rozhodl, že dotčené věci nebudou spojeny.
- 44 Usnesením ze dne 7. dubna 2017 předseda čtvrtého senátu Tribunálu povolil vedlejší účastenství sdružení Cerame-Unie na podporu návrhových žádání Komise.
- 45 Vedlejší účastník neměl námitek, pokud jde o žádost žalobkyně o důvěrné zacházení.
- 46 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- napadené rozhodnutí zrušil,
  - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 47 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
  - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 48 Vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl,
  - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 49 Žalobkyně vznáší osm žalobních důvodů, z nichž první vychází z porušení čl. 11 odst. 4 a čl. 11 odst. 5 základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 5 nařízení 2016/1036) a článků 6.1 a 9.5 antidumpingové dohody, druhý vychází z porušení zásady zákazu diskriminace, třetí ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, čtvrtý z porušení práva na obhajobu, pátý ze zneužití pravomoci a z nesprávného právního posouzení, šestý ze zjevně nesprávného právního posouzení, sedmý z porušení práva být vyslechnut a povinnosti odůvodnění, které bylo založeno nikoli na faktech, nýbrž na domněnkách, a osmý z porušení článku 9.5 antidumpingové dohody.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 11 odst. 4 a 5 základního nařízení a článků 6.1 a 9.5 antidumpingové dohody

- 50 V prvním žalobním důvodu žalobkyně zpochybňuje bod 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ten zní takto:
- „[Žalobkyně] tvrdila, že jí mělo být přiznáno individuální clo v rámci přezkumu týkajícího se nových vyvážejících výrobců podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení. Komise tento argument odmítla s odkazem na to, že čl. 11 odst. 4 základního nařízení nemůže sloužit jako právní základ, pokud byla pro původní šetření použita metoda výběru vzorku, a že právním základem žádosti je článek 3 [konečného] nařízení.“
- 51 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že když Komise využila postup stanovený v článku 3 konečného nařízení namísto postupu, který je upraven v čl. 11 odst. 4 základního nařízení, mělo to pro ni nepříznivé důsledky. I kdyby se totiž čl. 5 odst. 10 základního nařízení (nyní čl. 5 odst. 10 nařízení 2016/1036), který stanoví povinnost zveřejnění oznámení o zahájení antidumpingového šetření, podle čl. 11 odst. 5 základního nařízení použil v rámci přezkumných řízení, v projednávané věci nebylo zveřejněno žádné oznámení o zahájení přezkumného řízení, takže zúčastněné strany uvedené v čl. 6 odst. 7 základního nařízení (nyní čl. 6 odst. 7 nařízení 2016/1036), tj. dovozci a čínská vláda nemohli vstoupit do správního řízení. Čínská vláda však mohla předložit informace, které mohly potvrdit, že žalobkyně splnila všechny podmínky pro udělení statusu nového vyvážejícího výrobce stanovené v článku 3 konečného nařízení.
- 52 Neexistuje nic, co by odůvodňovalo, že zúčastněné třetí strany nemají v případě využití výběru vzorku v rámci původního šetření právo vstoupit do přezkumného řízení vedeného s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce, zatímco by k tomu byly vyzvány v rámci postupu podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení. Tak je tomu tím spíše, že Komise připustila, že kritéria pro přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce byla v podstatě totožná, ať již v rámci šetření podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení nebo v rámci šetření podle článku 3 konečného nařízení. Žadatelé o status nového vyvážejícího výrobce ve smyslu článku 3 konečného nařízení jsou tak diskriminováni oproti těm, kteří žádají o status podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení. Článek 11 odst. 4 čtvrtý pododstavec základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 4 čtvrtý pododstavec nařízení 2016/1036) nepředstavuje *lex specialis* ve vztahu k čl. 11 odst. 5 základního nařízení.
- 53 Žalobkyně v replice tvrdí, že praxe Komise, která byla uplatněna rovněž v napadeném rozhodnutí, byla přijata na základě článku 3 konečného nařízení a spočívá v tom, že nejsou informovány všechny zúčastněné strany uvedené v čl. 5 odst. 11 základního nařízení (nyní čl. 5 odst. 11 nařízení 2016/1036) a v čl. 6 odst. 7 základního nařízení, je v rozporu s článkem 6.1 antidumpingové dohody.
- 54 Pokud jde o článek 9.5 antidumpingové dohody, toto ustanovení bylo provedeno do unijního právního řádu čl. 11 odst. 4 základního nařízení, který téměř doslovně přebírá jeho znění. Pokud tedy jde o provádění závazku přijatého v rámci práva WTO do unijního práva, má toto přímý účinek v unijním právu. Článek 9.5 antidumpingové dohody přitom neumožňuje uplatňovat rozdílné zacházení na společnosti v závislosti na tom, zda byly zařazeny do vzorku či nikoli. Vztahuje se na všechny nové vyvážející výrobce.
- 55 Navíc i společnosti, které nebyly zařazeny do vzorku, měly podle názoru žalobkyně jak podle čl. 17 odst. 3 základního nařízení, tak podle článku 6.10.2 antidumpingové dohody nárok na individuální zjišťování, který má přímý účinek v unijním právu, a proto by jí neměla být uložena sazba antidumpingového cla stanovená na základě nejvyššího z dumpingových rozpětí, která byla zjištěna pro reprezentativní výrobek vyvážejícího výrobce, který spolupracoval, tj. 69,7 %. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla jediným vývozcem žádajícím o status nového vyvážejícího výrobce a důvody pro využití metody výběru vzorků zanikly, měla v jejím případě Komise dovolit provedení individuálního zjišťování.

- 56 Komise a vedlejší účastník řízení zpochybňují argumenty žalobkyně.
- 57 V tomto ohledu je zaprvé třeba poznamenat, že argument žalobkyně znamená, že má za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 11, odst. 4 a 5 základního nařízení a článkem 9.5 antidumpingové dohody, jelikož šetření, které vedlo k jeho přijetí, nebylo zveřejněno prostřednictvím zveřejnění oznámení o zahájení šetření v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 58 Jak přitom uvedla Komise, napadené rozhodnutí nemohlo být přijato na základě čl. 11 odst. 4 základního nařízení. Z článku 11 odst. 4 čtvrtého pododstavce základního nařízení totiž vyplývá, že ustanovení tohoto článku se nepoužijí, pokud bylo uloženo clo podle čl. 9 odst. 6 téhož nařízení, tj. pokud orgány v původním šetření použily metodu výběru vzorku, jako tomu bylo v projednávaném případě.
- 59 Z toho vyplývá, že čl. 11 odst. 5 základního nařízení, na základě kterého se ustanovení základního nařízení týkající se postupů a vedení vyšetřování, včetně čl. 5 odst. 10 a 11 základního nařízení a čl. 6 odst. 7 téhož nařízení, uplatňují pouze na přezkumná řízení stanovená v čl. 11 odst. 2 základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 2 nařízení 2016/1036) a čl. 11, odst. 3 a 4 základního nařízení příslušná, nelze použít v rámci šetření založeného na článku 3 konečného nařízení.
- 60 Úmysl unijního normotvůrce vyloučit použití čl. 11 odst. 4 prvního až třetího pododstavce základního nařízení (nyní čl. 11 odst. 4 první až třetí pododstavec nařízení 2016/1036) v případě použití metody výběru vzorku v rámci původního šetření, jakož i použití čl. 11 odst. 5 téhož nařízení na jiná přezkumná řízení než ta, která jsou uvedena v čl. 11 odst. 2 až 4 základního nařízení, je potvrzen tím, že nedošlo ke změně těchto dvou ustanovení po zavedení praxe Rady a Komise spočívající v přiznání novým vyvážejícím výrobcům za určitých podmínek dumpingové rozpětí vypočtené podle čl. 9 odst. 6 základního nařízení, k čemuž došlo od okamžiku přijetí nařízení Rady (ES) č. 285/97 ze dne 17. února 1997, kterým se mění nařízení (EHS) č. 738/92 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu bavlněné příze pocházející z Brazílie a Turecka (Úř. věst. 1997, L 48, s. 1).
- 61 Kromě toho je prokázáno, že žalobkyně požádala o uplatnění článku 3 konečného nařízení a že byla náležitě informována o sazbě antidumpingového cla, která by vůči ní byla uplatněna v případě kladného výsledku předmětného šetření.
- 62 Napadené rozhodnutí bylo přijato na základě článku 3 konečného nařízení, který stanoví zvláštní postup rozšíření použitelnosti sazby antidumpingového cla ve výši 30,6 %, jež se vztahuje na výrobce, kteří spolupracovali, ale nebyli zařazeni do vzorku, na hospodářské subjekty, kteří pomocí tří podmínek stanovených v tomto ustanovení prokáží, že jsou novými vyvážejícími výrobci. Článek 3 konečného nařízení přitom nestanoví povinnost zveřejnění oznámení o zahájení přezkumného šetření, a dokonce ani povinnost oznámení o jeho zahájení ostatním zúčastněným stranám ve smyslu čl. 5 odst. 10 a 11 a čl. 6 odst. 7 základního nařízení.
- 63 Pokud žalobkyně v replice tvrdí, že praxe Komise, která byla uplatněna rovněž v napadeném rozhodnutí přijatém na základě článku 3 konečného nařízení a která spočívá v tom, že nejsou informovány všechny zúčastněné strany uvedené v čl. 5 odst. 11 a v čl. 6 odst. 7 základního nařízení, je v rozporu s článkem 6.1 antidumpingové dohody, je nutno konstatovat, že se jedná o nový argument, který byl vznesen poprvé až ve fázi repliky. Jak však žalobkyně v podstatě tvrdila na jednání, toto tvrzení představuje rozšíření jiných argumentů, které byly předloženy v rámci žaloby a které vytykají skutečnost, že nedošlo ke zveřejnění oznámení o zahájení předmětného přezkumného řízení a nebyly informovány všechny zúčastněné strany. Tento argument je tudíž přípustný. Co se týče opodstatněnosti uvedeného argumentu, je třeba poznamenat, že článek 6.1 antidumpingové dohody, který stanoví, že „všechny strany, zúčastněné v antidumpingovém šetření, budou seznámeny s tím, jaké informace úřady vyžadují, a bude jim dána široká možnost předložit písemně všechny důkazy, které považují v dotyčném šetření za významné“, je proveden v unijním právním řádu čl. 5 odst. 10 základního nařízení. Přitom již bylo rozhodnuto v bodě 59 výše, že čl. 11 odst. 5 základního nařízení,

který provádí pouze do přezkumných řízení stanovených v čl. 11 odst. 2 až 4 základního nařízení příslušná ustanovení základního nařízení týkající se postupů a vedení šetření, včetně čl. 5 odst. 10 základního nařízení, nelze použít v rámci šetření založeného na článku 3 konečného nařízení.

- 64 Zadruhé, pokud má žalobkyně v podstatě za to, že napadené rozhodnutí je v rozporu s článkem 9.5 antidumpingové dohody, vzhledem k tomu, že čl. 11 odst. 4 základního nařízení je sám o sobě v rozporu s tímto ustanovením z důvodu, že vylučuje z oblasti působnosti přezkumu, který stanoví, situace, kdy orgány v původním šetření použily metodu výběr vzorku, protože Komisi vznikla povinnost použít článek 3 konečného nařízení, je nejprve třeba – jak tvrdí Komise – ověřit, zda má článek 9.5 antidumpingové dohody v unijním právním řádu přímý účinek.
- 65 V tomto ohledu stačí uvést, že ačkoli znění čl. 11 odst. 4 prvního až třetího pododstavce základního nařízení je s výjimkou třetí podmínky týkající se existence vývozu následujícího po skončení období původního šetření, podobné jako znění článku 9.5 antidumpingové dohody, čl. 11 odst. 4 základního nařízení obsahuje ještě čtvrtý pododstavec, podle něhož se tento článek nevztahuje na situace, kdy bylo clo uloženo podle čl. 9 odst. 6 uvedeného nařízení, tj. když se orgány v rámci původního šetření vydaly cestou výběru vzorku. Účelem této výjimky není zajistit novým vyvážejícím výrobcům příznivější procesní postavení než těm, kteří spolupracovali při původním šetření, avšak nebyli zařazeni do vzorku. Tento zájem není v antidumpingové dohodě zohledněn. Článek 11 odst. 4 čtvrtý pododstavec základního nařízení je tedy výrazem úmyslu unijního normotvůrce zaujmout v této oblasti přístup, který je vlastní unijnímu právnímu řádu. Z toho plyne, že uvedené ustanovení nelze považovat za opatření, které má zajistit provedení zvláštní povinnosti převzaté v rámci WTO do unijního právního řádu. Unijní normotvůrce využil svou regulační pravomoc, pokud jde o podmínky pro zahájení přezkumu pro nové vyvážející výrobce, a to přijetím přístupu, který je vlastní unijnímu právnímu řádu, takže úmysl unijního normotvůrce provést přijetím čl. 11 odst. 4 základního nařízení zvláštní povinnosti obsažené v článku 9.5 antidumpingové dohody tudíž nelze dovodit (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Komise v. Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, body 48, 50 a 53). Z toho plyne, že článek 9.5 antidumpingové dohody nemá přímý účinek v unijním právním řádu.
- 66 Zatřetí vzhledem k tomu, že cíle šetření prováděného podle článku 3 konečného nařízení jsou omezenější než cíle šetření prováděného podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení, je odůvodněné, že o zahájení šetření podle článku 3 konečného nařízení je informován menší počet osob. Zatímco šetření podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení má za cíl určit nejen to, zda je dotčený hospodářský subjekt novým vyvážejícím výrobcem, ale v případě kladné odpovědi na tuto první otázku rovněž jeho individuální dumpingové rozpětí, účelem šetření prováděného podle článku 3 konečného nařízení je pouze ověřit, zda je dotčený hospodářský subjekt opravdu novým vyvážejícím výrobcem. V průběhu tohoto šetření musí dotčený hospodářský subjekt prokázat, že během období původního šetření nevyvážel výrobky uvedené v čl. 1 odst. 1 konečného nařízení pocházející z Číny, že není ve spojení s žádným vývozcem ani výrobcem, na něž se vztahují opatření uložená tímto nařízením, a že po skončení období původního šetření vyvezl dotčené zboží do Unie nebo uzavřel neodvolatelný smluvní závazek vyvézt značné množství dotčeného výrobku do Unie. Vzhledem k tomu, že tyto podmínky se týkají vlastního postavení dotčeného hospodářského subjektu, je zjevně právě on, s vyloučením jakékoli třetí strany, subjektem, který je nejlépe s to poskytnout nezbytné informace.
- 67 Začtvrté a v každém případě, i kdyby bylo třeba rozhodnout, že Komise byla v rámci přijetí napadeného rozhodnutí vázána čl. 5 odst. 10 a 11 a čl. 6 odst. 7 základního nařízení, vada řízení vede k celkovému nebo částečnému zrušení rozhodnutí pouze tehdy, jestliže je prokázáno, že v případě neexistence této vady mohlo mít napadené rozhodnutí jiný obsah [usnesení ze dne 24. září 2007, Torres v. OHIM a Bodegas Muga, C-405/06 P, nezveřejněné, EU:C:2007:546, bod 29; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 29. října 1980, van Landewyck a další v. Komise, 209/78 až 215/78 a 218/78, nezveřejněné, EU:C:1980:248, bod 47, a ze dne 6. února 2013, Bopp v. OHIM (Zobrazení zeleně orámovaného osmiúhelníku), T-263/11, nezveřejněné, EU:T:2013:61, bod 49].

- 68 Je na účastníkovi řízení, který se dovolává této procesní vady, aby prokázal, že v případě neexistence této vady mohlo mít napadené rozhodnutí jiný obsah.
- 69 Žalobkyně v žalobě uvedla, že v projednávané věci by dovozci a zejména čínská vláda bývali mohli formulovat vyjádření ve prospěch žalobkyně a pravděpodobně by tak byli učinili. Následně několikrát zopakovala konstatování, že čínská vláda by zasáhla na podporu žalobkyně ve správním řízení, pokud by o něm byla informována, a že by zejména poskytla informace, které by mohly Komisi sloužit jako vysvětlení. Konečně, žalobkyně v replice tvrdila, že žádné sdružení vývozců, dovozců nebo spotřebitelů a žádný obchodník ani veřejnost nebyli informováni, a že v důsledku toho nelze vyloučit možnost jejich vstupu do správního řízení.
- 70 Je však třeba konstatovat, že čínská vláda dostala obecný informační dokument, ale nepředložila v tomto ohledu žádné vyjádření, a už vůbec ne konkrétní informace. Pokud jde o mezinárodní obchodní komoru Číny, je nesporné, že jeden z jejích zástupců učinil na slyšení obecné prohlášení jménem žalobkyně, ale neposkytl žádné upřesnění týkající se věci samé. Pokud jde o sdružení vývozců, dovozců nebo spotřebitelů, obchodníků a veřejnost, žalobkyně vůbec neuvedla, v jakém ohledu přesně mohly doplnit informace, v souvislosti s nimiž Komise konstatovala, že ve spisu žalobkyně chybí, nebo vyjasnit informace, které Komise považovala za protichůdné. Kromě toho žalobkyně nevyužila možnost požádat, aby byli zástupci těchto sdružení předvoláni k Tribunálu pro účely potvrzení jejich tvrzení, kterou měla podle článků 91 až 102 jednacího řádu Tribunálu (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 6. září 2017, Intel v. Komise, C-413/14 P, EU:C:2017:632, bod 101). Navíc jak bylo uvedeno v bodě 66 výše, vzhledem k tomu, že podmínky stanovené v článku 3 konečného nařízení se týkají vlastního postavení dotčeného hospodářského subjektu, je zjevně právě on, s vyloučením jakékoli třetí strany, subjektem, který může nejspíše poskytnout nezbytné informace.
- 71 Žalobkyně tudíž nebyla schopna prokázat, že v případě neexistence tvrzené procesní vady mohlo mít napadené rozhodnutí jiný obsah.
- 72 Zapáté na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, čl. 17 odst. 3 základního nařízení a článek 6.10.2 antidumpingové dohody, které stanoví možnost vyvážejícího výrobce, který nebyl zařazen do vzorku, požádat o individuální zjišťování s cílem získat individuální dumpingové rozpětí, nejsou v projednávané věci relevantními ustanoveními. Jak v podstatě tvrdí vedlejší účastník, je jím zvláštní norma, a sice čl. 11 odst. 4 první až třetí pododstavec základního nařízení, která v oblasti přezkumu s ohledem na nového vyvážejícího výrobce stanoví možnost určit individuální dumpingové rozpětí. Jak již bylo uvedeno výše, čl. 11 odst. 4 čtvrtý pododstavec tohoto nařízení přitom stanoví výjimku z uvedeného pravidla v případě využití výběru vzorku v rámci původního šetření.
- 73 Zašesté na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nedochází k diskriminaci hospodářských subjektů, kteří žádají o status nového vyvážejícího výrobce na základě článku 3 konečného nařízení, v porovnání s těmi, kteří o něj mohou žádat podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení. Článek 3 konečného nařízení a čl. 11 odst. 4 čtvrtý pododstavec základního nařízení totiž zajišťují, že v případě výběru vzorku se novým vyvážejícím výrobcům nepřiznává preferenční procesní zacházení ve srovnání s vyvážejícími výrobci, kteří spolupracovali v původním šetření, ale nebyli zařazeni do vzorku, a dále že se na ně může vztahovat stejná antidumpingová sazba jako v případě uvedených subjektů. Jakékoliv rozdílné zacházení s různými druhy vyvážejících výrobců, na které poukazuje žalobkyně, je tedy inherentní součástí použití metody výběru vzorku výslovně stanovené v článku 17 základního nařízení. Žalobkyně přitom nevznesla námitku protiprávnosti tohoto ustanovení z hlediska zásady zákazu diskriminace.
- 74 První žalobní důvod proto musí být zamítnut.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady zákazu diskriminace

- 75 Žalobkyně uvádí, že v prováděcím nařízení Komise (EU) 2015/2179 ze dne 25. listopadu 2015, kterým se zahajuje přezkum prováděcího nařízení Rady (EU) č. 102/2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz ocelových lan a kabelů pocházejících mimo jiné z Čínské lidové republiky, rozšířené na dovoz ocelových lan a kabelů zasílaných z Korejské republiky bez ohledu na to, zda je u něho deklarován původ z Korejské republiky, jehož cílem je určit, zda od těchto opatření lze osvobodit jednoho korejského vývozce, zrušit antidumpingové clo, pokud jde o dovoz od tohoto vývozce, a zavést celní evidenci dovozu od tohoto vývozce (Úř. věst. 2015, L 309, s. 3), Komise nedávno správně použila na jednoho korejského vyvážejícího výrobce ustanovení základního nařízení týkající se nových vývozců, tj. čl. 11 odst. 4 základního nařízení. Z bodů 6 až 13 odůvodnění prováděcího nařízení 2015/2179 vyplývá, že dotýčný vyvážející výrobce měl předložit pouze důkazy, které *prima facie* prokazují, že splňoval všechny tři podmínky stanovené v čl. 11 odst. 4 základního nařízení, že Komise následně osvobodila všechny dovozy prováděné tímto korejským vývozcem od všech antidumpingových cel během uvedeného šetření a že vyzvala třetí zúčastněné strany, aby oznámili své stanovisko. Navíc proces vedoucí k přijetí prováděcího nařízení 2015/2179 trval pouhé dva měsíce.
- 76 V projednávané věci přitom bylo se žalobkyní podle jejího názoru zacházeno diskriminačně z důvodu využití metody výběru vzorku v rámci původního šetření, a tedy postupu stanoveného v článku 3 konečného nařízení. Stejně jako korejský vyvážející výrobce poskytla ve své žádosti ze září roku 2013 důkazy, které byly *prima facie* dostatečné, ale během předmětného šetření nebyla osvobozena od cel a na přijetí rozhodnutí musela čekat více než dva a půl roku. Žalobkyně navíc v replice tvrdí, že na rozdíl od toho, co je stanoveno v čl. 16 odst. 2 základního nařízení (nyní čl. 16 odst. 2 nařízení 2016/1036), Komise ve věci, která vedla k přijetí prováděcího nařízení 2015/2179, neusilovala o doplnění informací, které jí předložila žalobkyně prostřednictvím inspekce na místě.
- 77 Vzhledem k tomu, že se na žalobkyni vztahovalo antidumpingové clo ve výši 69,7 % během celého předmětného šetření, které trvalo více než dva a půl roku, bylo pro ni nemožné rozvíjet činnost v rámci Unie, což vedlo k velmi závažným hospodářským důsledkům.
- 78 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 79 V této souvislosti je třeba konstatovat, že s odkazem na prováděcí nařízení 2015/2179, kterým se zahajuje přezkum prováděcího nařízení Rady (EU) č. 102/2012 ze dne 27. ledna 2012, kterým se ukládá konečné antidumpingové clo na dovoz ocelových lan a kabelů pocházejících z Čínské lidové republiky a Ukrajiny, rozšířené na dovoz ocelových lan a kabelů zasílaných z Maroka, Moldavska a Korejské republiky bez ohledu na to, zda je u něho deklarován původ z těchto zemí, na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 základního nařízení a kterým se zastavuje řízení o přezkumu před pozbytím platnosti týkající se dovozu ocelových lan a kabelů pocházejících z Jižní Afriky podle čl. 11 odst. 2 základního nařízení (Úř. věst. 2012, L 36, s. 1), žalobkyně tvrdí, že byla diskriminována v porovnání s korejským vyvážejícím výrobcem, kterého se týkalo toto řízení. V podstatě tvrdí, že na rozdíl od situace v řízení, které vedlo k přijetí uvedeného nařízení o zahájení řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, nebylo zveřejněno formou oznámení o zahájení a zúčastněným osobám o něm dokonce ani nebylo zasláno oznámení, že předmětné šetření trvalo příliš dlouho, že vůči ní nebyla pozastavena antidumpingová cla platná během období tohoto šetření a že důkazní standard, který od ní byl vyžadován, byl vyšší.
- 80 Podle ustálené judikatury dodržování zásad rovného zacházení a zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 13. prosince 2007, Asda Stores, C-372/06, EU:C:2007:787, bod 62 a citovaná judikatura).

- 81 Jak však tvrdí Komise, situace, které charakterizující obě tyto věci srovnávané žalobkyní, jsou odlišné, takže nelze konstatovat, že došlo k diskriminaci.
- 82 Žalobkyně totiž v první řadě požádala o status nového vyvážejícího výrobce ve smyslu článku 3 konečného nařízení. Naproti tomu korejský vyvážející výrobce, na kterého se žalobkyně odvolává, požádal o zařazení na seznam vyvážejících výrobců, na které se vztahuje osvobození od placení antidumpingového cla, rozšířeného na dovoz dotyčného výrobku zasílaného z Korejské republiky podle čl. 13 odst. 4 pátého pododstavce základního nařízení (nyní čl. 13 odst. 4 pátý pododstavec nařízení 2016/1036), který odkazuje pro účely použití tohoto odstavce na čl. 11 odst. 4 základního nařízení, pokud jde o podniky, které žádají o osvobození od antidumpingového cla v návaznosti na přijetí nařízení o rozšíření antidumpingového cla. V rámci takového řízení přitom nestačí prokázat, že jsou splněny podmínky stanovené v čl. 11 odst. 4 základního nařízení. Předmětný podnik musí v souladu s čl. 13 odst. 4 třetím pododstavcem základního nařízení (nyní čl. 13 odst. 4 třetí pododstavec nařízení 2016/1036) rovněž prokázat, že není zapojen do praktik obcházení. To je navíc důvod, proč body 6 a 8 prováděcího nařízení 2015/2179 upřesňují, že korejský vyvážející výrobce poskytl dostatečné důkazy, které *prima facie* prokazují, že neobcházel opatření použitelná pro dotyčný výrobek v uvedené věci. Rozsah tohoto druhu šetření je proto širší než rozsah šetření podle článku 3 konečného nařízení.
- 83 Zadruhé prováděcím nařízením 2015/2179 nebylo přiznáno osvobození, které požadoval korejský vyvážející výrobce, ale došlo pouze k zahájení předmětného šetření. Proto skutečnost, že se Komise v této fázi řízení o osvobození od cla spokojila s důkazy, podle kterých uvedený korejský vyvážející výrobce *prima facie* splňoval požadované podmínky, neznamená, že na tento podnik byly kladeny nižší požadavky na dokazování, než jaké byly kladeny na žalobkyni. Znamená to jen, že skutečnosti předložené tímto podnikem byly dostatečně přesvědčivé pro účely zahájení uvedeného šetření, které mělo definitivně potvrdit tvrzení přednesená tímto podnikem. Kromě toho, i když žalobkyně opakovaně tvrdí, že jí měl být přiznán status nového vyvážejícího výrobce, protože předložila důkazy, které *prima facie* prokazují, že splňuje nezbytné podmínky, nic v článku 3 konečného nařízení a už vůbec ne v čl. 11 odst. 4 základního nařízení nenavádí tomu, že stačí, aby dotyčný podnik pro účely splnění povinnosti důkazního břemene, kterou má, předložil takové důkazy. V obou případech normotvůrce stanovil, že je na podniku, který má zájem o získání statusu nového vyvážejícího výrobce, aby prokázal, že jsou splněny nezbytné podmínky.
- 84 Zatřetí na rozdíl od šetření, které vedlo k přijetí konečného nařízení, šetření, které vedlo k přijetí prováděcího nařízení č. 102/2012, nezahrnovalo využití výběru vzorku, takže korejský vyvážející výrobce se mohl dovolávat čl. 11 odst. 4 první až třetí pododstavec základního nařízení. V rámci prvního žalobního důvodu již přitom bylo rozhodnuto, že nelze dospět k závěru, že došlo k diskriminaci, z důvodu, že noví vyvážející výrobci nemohli dosáhnout provedení přezkumu na základě čl. 11 odst. 4 základního nařízení, pokud byl použit výběr vzorku v rámci původního šetření, a pokud jim v důsledku toho nelze, než přiznat sazbu antidumpingového cla použitelnou na spolupracující vyvážející výrobce, kteří ale nebyli vybráni do vzorku.
- 85 Začtvrté totéž platí i pro otázku rozdílů v oblasti oznámení zahájení šetření zúčastněným stranám, která se liší v závislosti na využití buď článku 3 konečného nařízení, nebo čl. 11 odst. 4 základního nařízení a která také závisí na využití metody výběru vzorku v rámci původního šetření.
- 86 Zapáté vzhledem k tomu, že šetření zahájené na základě prováděcího nařízení 2015/2179 se provádí rovněž na základě čl. 11 odst. 4 základního nařízení, v souladu s jeho třetím pododstavcem je s ním spojeno osvobození od platných antidumpingových cel a celní evidence dovozu po dobu trvání tohoto šetření. Článek 3 konečného nařízení, o který se opírá předmětné šetření, nic takového nestanoví.
- 87 Zašesté je třeba konstatovat, že žalobkyně srovnává čas, který Komise potřebuje pro zahájení šetření na základě čl. 13 odst. 4 základního nařízení, s lhůtou pro přijetí rozhodnutí ve věci samé, pokud jde o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce podle článku 3 konečného nařízení. Tyto dvě situace přitom nejsou srovnatelné. Kromě toho tyto dvě věci se liší v tom, že dokumentace korejského

vyvážejícího výrobce je uspokojivá, zatímco dokumentace žalobkyně je nedostatečná, jakož i s ohledem na okolnost, že žalobkyně původně požádala o prozatímní přezkum na základě čl. 11 odst. 3 základního nařízení a že po určitou dobu existovala pochybnost o druhu přezkumu, jehož provedení si žalobkyně přála, nebo o pořadí, v jakém měly být její žádosti o prozatímní přezkum a o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce posuzovány.

- 88 Zasedmé, pokud jde o argument vycházející z porušení čl. 16 odst. 2 základního nařízení, který byl poprvé uveden v replice, nejprve je třeba posoudit jeho přípustnost. K dotazu položenému v tomto ohledu na jednání se žalobkyně nechtěla vyjádřit. Komise uvedla, že uvedený argument představuje nový žalobní důvod, takže musí být prohlášen za nepřipustný. Ačkoli je v této souvislosti pravda, že žalobkyně v žalobě vytýká Komisi, že neprovedla inspekci na místě, jasně z toho nevyplývá, že jde o žalobní důvod směřující ke zrušení, a nikoli o obecnou poznámku. Žalobkyně tedy uvedla před Tribunálem, že došlo k porušení uvedeného ustanovení, poprvé až ve fázi repliky. Jde proto o nový žalobní důvod, který je tudíž nepřipustný.
- 89 V každém případě stačí poznamenat, že podle čl. 16 odst. 2 základního nařízení, který se týká inspekce na místě, stanoví, že „Komise může v případě potřeby provádět šetření ve třetích zemích“. Dokonce ani v případě pochybností, pokud jde o údaje obsažené v dokumentaci vyvážejícího výrobce, Komise tedy nemá povinnost provádět inspekce na místě, jak ostatně uvedla na jednání. Žalobkyně neoznačila v tomto smyslu žádnou povinnost Komise. To platí tím spíše v rámci přezkumů, neboť důkazní břemeno kladené na splnění stanovených podmínek zjevně nese hospodářský subjekt, který žádá o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce, a to buď podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení, nebo podle článku 3 konečného nařízení.
- 90 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemůže tvrdit, že byla obětí diskriminace, takže druhý žalobní důvod musí být zamítnut.

K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávného posouzení skutkových okolností

- 91 Třetím žalobním důvodem žalobkyně napadá body 11, 12 a 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tyto body odůvodnění zní takto:
- „(11) Pokud jde o kritérium b), a sice že [žalobkyně] není [ve spojení] s vývozcem nebo výrobcem, na něž se vztahují antidumpingová opatření uložená původním nařízením, společnost Foshan Lihua v odpovědi na dotazník uvedla, že sestává ze skupiny šesti propojených společností. Obě odpovědi na žádosti o doplňující informace odhalily existenci dalších dvou propojených společností, které nebyly uvedeny v odpovědi na dotazník. V odpovědích však nebylo upřesněno, kdy byly tyto dvě společnosti založeny ani zda investovaly do jiných právních subjektů.
- (12) Po oznámení závěrů společnost Foshan Lihua uvedla, že tyto dvě společnosti nebyly zahrnuty do původní odpovědi, jelikož ani nevyráběly ani neprodávaly dotýčný výrobek a ukončily činnost. Společnost však nepředložila další důkazy, které by dostatečně podpořily tato tvrzení, a to zejména pokud jde o existenci a činnosti její investiční společnosti se sídlem v Hongkongu.
- [...]
- (16) [Žalobkyně] tvrdila, že během období [původního] šetření se pouze dvě společnosti ze skupiny aktivně podílely na výrobě a na prodeji předmětného výrobku: společnost Foshan Lihua dotýčný výrobek vyráběla a prodávala ho výlučně na domácím trhu, zatímco propojený obchodní partner, společnost Foshan Henry (dále jen ‚Henry‘) vyvážel dotýčný výrobek do jiných zemí, nikoli však do Unie. Důkazy předložené [žalobkyní] však byly neúplné, protože záznamy o prodeji společnosti Foshan Lihua týkající se období [původního] šetření neobsahovaly žádný údaj

o podmínkách doručení, adresách zákazníků nebo místech určení, a záznamy o prodeji společnosti Foshan Henry za rok 2009 nezahrnovaly žádná jména zákazníků. V důsledku toho Komise nemohla zjistit, zda společnost Foshan Lihua vyvážela dotyčný výrobek do Unie během období [původního] šetření. Navíc [žalobkyně] neposkytla podrobné záznamy o prodeji společnosti Foshan Lihua za roky následující po období [původního] šetření.“

- 92 Vzhledem k tomu, že se body 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně jedné týkají druhé podmínky pro přiznání statusu podle článku 3 konečného nařízení a bod 16 odůvodnění téhož rozhodnutí na straně druhé se týká první podmínky pro přiznání tohoto statusu, tento žalobní důvod je rozdělen na dvě části. Je tedy třeba je posoudit odděleně.

K první části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu v bodech 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí

- 93 V bodech 11 a 12 napadeného rozhodnutí Komise v podstatě žalobkyni vytýká, že jí poskytla neúplné informace týkající se struktury její skupiny a činností společností, které ji tvoří. Tyto důvody spadají do posouzení druhé podmínky použití článku 3 konečného nařízení, neboť souvisejí s neexistencí spojení s vyvážejícími výrobci, na něž se vztahují antidumpingová cla. Komise zejména konstatovala, že na rozdíl od informací, které původně poskytla žalobkyně, odpovědi na žádosti o vysvětlení ukázaly, že jeden z podniků skupiny, konkrétně společnost Foshan Nanhai Huachangsheng Textile Co. Ltd, byl vlastněn dvěma jinými podniky, které nebyly uvedeny v původní odpovědi, konkrétně společnostmi Lihua International (HK) Holding Ltd a Foshan Huachang Textile Development Co. Ltd, které byly vlastněny členy jedné a téže rodiny a žalobkyně v souvislosti s nimi nebyla schopna doložit prostřednictvím důkazů data jejich založení, přesné činnosti včetně případných investic do jiných podniků, ani to, zda stále existují.
- 94 Žalobkyně zpochybňuje tyto závěry a tvrdí, že předložila všechny potřebné informace týkající se vnitřní organizace společností, jakož i její skupiny v dopisech ze dne 11. prosince 2014 a dne 22. ledna 2016.
- 95 V příloze 3 dopisu ze dne 11. prosince 2014 již prostřednictvím své provozní licence uvedla datum založení společnosti Foshan Nanhai Huachangsheng Textile, jakož i její vlastnickou strukturu.
- 96 Obě společnosti, jejichž totožnost byla odhalena v dopise ze dne 22. ledna 2016, působily v oblasti výroby textilu a lepenky a původně nebyly zmíněny, protože neměly žádnou vazbu na výrobu nebo prodej dotyčného výrobku. Žalobkyně konkrétně v tomto dopise informovala Komisi o tom, že společnost Lihua International (HK) Holding působila v textilním odvětví a její existence mezi rokem 2006 a 1. lednem 2015 byla zachována pro čistě obchodní účely. Tento dopis obsahoval také souhrnný přehled společností předmětné skupiny spolu s daty jejich založení.
- 97 V provozních licencích, které byly poskytnuty Komisi a jsou připojeny v přílohách A 9 a A 10 žaloby, jsou uvedena data založení podniků patřících do skupiny, jakož i neexistence jejich propojení s jinými podniky.
- 98 Komise nikdy nepochybnila, že podle čínského práva se společnosti, která je držitelem provozní licence v oblasti textilu, lepenky nebo investic, formálně zakazuje vyrábět keramické obkládačky a jakýmkoli způsobem je uvádět na trh, jinak se dopouští trestného činu. Je tedy vyloučeno, že by tyto společnosti vyvážely keramické obkládačky do Unie během období původního šetření, nebo byly ve spojení s vývozci tohoto výrobku.
- 99 Žalobkyni tedy překvapilo, že se napadené rozhodnutí opírá o „nedostatek dalších důkazů“, o jejichž předložení ji Komise nikdy nepožádala.
- 100 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

- 101 V tomto ohledu článek 3 konečného nařízení v zásadě stanoví, že pokud nový čínský vyvážející výrobce poskytne Komisi dostatečné důkazy zaprvé o tom, že nevyvážel dotyčné výrobky v průběhu období původního šetření, zadruhé o tom, že není ve spojení s žádným vývozcem ani výrobcem, na něž se vztahují opatření uložená tímto nařízením, a zatřetí o tom, že po skončení období původního šetření vyvezl dotčené zboží do Unie nebo uzavřel neodvolatelný smluvní závazek vyvézt značné množství dotčeného výrobku do Unie, může Rada na návrh Komise a po konzultaci s poradním výborem prostou většinou změnit čl. 1 odst. 2 konečného nařízení tak, aby bylo na tohoto výrobce uplatněno clo ve výši 30,6 %, které se vztahuje na spolupracující výrobce nezařazené do vzorku.
- 102 Toto ustanovení tedy podmiňuje přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce tím, aby zúčastněný hospodářský subjekt prokázal, že splňuje tři podmínky uvedené v bodě 101 výše. Vzhledem k tomu, že tyto podmínky je třeba použít kumulativně, nesplnění jedné z nich má za následek odmítnutí přiznání tohoto statusu.
- 103 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury v oblasti obchodních ochranných opatření disponují unijní orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomocí. Z toho vyplývá, že přezkum posouzení orgánů prováděný soudem Unie musí být omezen na ověření dodržení procesních pravidel, věcné správnosti skutkových zjištění použitých k provedení zpochybňované volby, neexistence zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu nebo neexistence zneužití pravomocí. V případech, kdy jsou unijní orgány nadány posuzovací pravomocí, má nicméně dodržení záruk přiznaných právním řádem Unie ve správních řízeních o to větší význam. Mezi tyto záruky patří zejména povinnost příslušného orgánu posoudit s péčí a nestranností všechny rozhodné skutečnosti daného případu, právo dotčené osoby vyjádřit se, jakož i právo na dostatečně odůvodněné rozhodnutí [viz rozsudek ze dne 28. února 2017, Yingli Energy (China) a další v. Rada, T-160/14, nezveřejněný, EU:T:2017:125, bod 203 a citovaná judikatura].
- 104 Právě s ohledem na tyto skutečnosti je třeba ověřit, zda žalobkyně byla schopna prokázat, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu v bodech 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 105 Je prokázáno, že v rámci posouzení podmínky, podle které hospodářský subjekt, který má zájem o přiznání statusu vyvážejícího výrobce musí prokázat, že není ve spojení s žádným vývozcem nebo výrobcem, na něž se vztahují opatření uložená konečným nařízením, Komise požádala v dotazníku zasláném žalobkyni, aby ji informovala o složení své skupiny, přičemž upřesnila, že tato informace jí měla umožnit jasně identifikovat přesnou povahu spojení, které žalobkyně mohla mít s jinými společnostmi. V odpovědi na uvedený dotazník žalobkyně uvedla pět propojených společností, takže skupina zahrnovala celkem šest společností. Vzhledem k tomu, že Komise nebyla spokojena, pokud jde o úplnost předložených informací, v první žádosti o vysvětlení především vyzvala žalobkyni, aby jí poskytla seznam akcionářů společnosti Foshan Nanhai Huachangsheng Textile.
- 106 V odpovědi na tuto žádost se ukázalo, že naposled uvedený podnik byl vlastněn dvěma dalšími společnostmi, které nebyly zmíněny v odpovědi na dotazník, konkrétně společnosti Lihua International (HK) Holding a Foshan Huachang Textile Development.
- 107 V dopise ze dne 18. září 2015 Komise zejména informovala žalobkyni, že její žádost byla stále ještě nedostatečně podložena a zaslala jí druhou žádost o vysvětlení. Požádala ji zejména, aby poskytla více informací o dokumentu předloženém v příloze B 15 žalobní odpovědi, z něhož vyplývalo, že akcionáři společnosti Foshan Nanhai Huachangsheng Textile byly společnosti Lihua International (HK) Holding a Foshan Huachang Textile Development. Komise konkrétně požádala žalobkyni, aby popsala obchodní činnosti těchto dvou společností.

- 108 Pokud jde o obchodní činnosti obou těchto společností, v odpovědi ze dne 29. září 2015 se žalobkyně omezila na uvedení činnosti „financování a investiční činnosti“ v případě společnosti Lihua International (HK) Holding a „výroby a prodeje textilních výrobků“ v případě společnosti Foshan Huachang Textile Development.
- 109 V bodě 9 odůvodnění obecného informačního dokumentu Komise uvedla, že z odpovědi žalobkyně nezískala informace ani o datech založení obou společností, ani o jejich případných investicích do jiných společností. Jak totiž v podstatě tvrdí Komise, ačkoli je prokázáno, že tyto dvě společnosti investovaly do jiného podniku téže skupiny, konkrétně společnosti Foshan Nanhai Huachangsheng Textile, žalobkyně neposkytla informace, které by umožňovaly určit, zda tyto společnosti neinvestovaly do jiných podniků. Je třeba konstatovat, že tato otázka je zvláště důležitá, pokud jde o společnost Lihua International (HK) Holding, která je finanční a investiční společností. Při neexistenci těchto informací není možné ověřit, zda tato společnost, a tudíž celá skupina, nebyla ve spojení se společnostmi, na něž se vztahují platná antidumpingová cla.
- 110 V dopise ze dne 20. prosince 2015 týkajícím se připomínek k obecnému informačnímu dokumentu a na jednání žalobkyně uvedla, že tyto dvě společnosti ukončily činnost v roce 2008. Žalobkyně však neoznačila ve spise Tribunálu žádný dokument, který by mohl prokázat, že Komisi poskytla důkazy týkající se data ukončení činnosti obou společností, jakož i jejich podílů v jiných společnostech. Jak je uvedeno v bodě 109 výše, tento nedostatek informací je důležitý, zejména pokud jde o společnost Lihua International (HK) Holding.
- 111 Jak v podstatě tvrdí Komise, žalobkyně následně změnila stanovisko, když v dopise ze dne 22. ledna 2016 zaprvé uvedla, že k ukončení činnosti společnosti Lihua International (HK) Holding došlo dne 1. ledna 2015, zadruhé že společnost Foshan Huachang Textile Development byla založena v roce 2001 a její akcionáři patřily do rodiny, jíž patřily i společnosti Lihua International (HK) Holding a Foshan Huachang Textile Development (viz bod 93 výše), a zatřetí že společnost Foshan Nanhai Huachangsheng Textile byla stále ekonomicky aktivní a nepůsobila ani v oblasti prodeje, ani obchodování, ale pouze v oblasti financování. Žalobkyně však neoznačila žádný dokument ze spisu Tribunálu, který by mohl prokázat, že Komisi poskytla důkazy na podporu těchto tvrzení.
- 112 Ačkoli bylo předloženo osvědčení o celní evidenci společnosti Lihua International (HK) Holding, toto osvědčení neobsahuje informace uvedené v bodě 111 výše. V replice žalobkyně ještě tvrdí, že v tomto osvědčení se uvádí, že jeho platnost vypršela v roce 2007. V této souvislosti je třeba konstatovat, že ačkoli toto tvrzení musí být chápáno tak, že má doložit datum ukončení činnosti tohoto podniku, představuje další změnu stanoviska žalobkyně, a pozbývá tedy jakékoli věrohodnosti. V každém případě není vůbec prokázáno, že by datum uplynutí doby platnosti osvědčení, které bylo stanoveno přesně na okamžik po uplynutí jednoho roku od zaregistrování podniku do celní evidence, představovalo skutečné datum ukončení činnosti tohoto podniku.
- 113 Kromě toho je třeba odmítnout tvrzení žalobkyně, podle něhož se napadené rozhodnutí opírá o „nedostatek dalších důkazů“, o jejichž předložení ji Komise nikdy nepožádala.
- 114 V dopise ze dne 18. září 2015 Komise požádala žalobkyni, aby popsala obchodní činnost obou společností, jejichž existence byla odhalena v odpovědi na první žádost o vysvětlení. V bodě 9 odůvodnění obecného informačního dokumentu se uvádí, že poskytnuté informace neobsahují údaj o datech založení obou podniků ani o otázce, zda investovaly do jiných společností. Kromě toho dotazník žádosti nového vyvážejícího výrobce již upřesňoval, že odpověď žalobkyně měla Komisi umožnit jasně identifikovat přesnou povahu spojení, které žalobkyně mohla mít s jinými společnostmi. Žalobkyni proto příslušelo předložit důkazy, s jejichž pomocí mohly být zodpovězeny otázky, které Komise dosud považovala za nezodpovězené. Z výrazu žalobkyně „[v] příloze Vám zasílám požadované doplňující informace“, který použila v dopise ze dne 22. ledna 2016, ostatně vyplývá, že žalobkyně si byla vědoma toho, že Komise ji v tomto ohledu požádala o doplňující informace.

- 115 Žalobkyně dále tvrdí, že vzhledem k tomu, že nebyl vypracován žádný zápis ze slyšení, nevybavuje si, že by byla položena otázka, kdy byla ukončena činnost obou uvedených společností. Komise si podle jejího názoru nikdy nevyžádala upřesnění, pokud jde o „data ukončení činnosti“. Tato tvrzení jsou vyvrácena dokumenty, které předložila Komisi samotná žalobkyně v rámci svého vystoupení na slyšení a ve kterých uvedla, že společnost Lihua International (HK) Holding ukončila činnost v roce 2008.
- 116 Z toho vyplývá, že vzhledem k rozporuplnosti a neúplnosti informací, které žalobkyně předložila Komisi, pokud jde o posuzovanou podmínku, žalobkyně tvrdí neprávem, že body 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou stíženy zjevně nesprávným posouzením.
- 117 První část třetího žalobního důvodu musí tedy být zamítnuta.

Ke druhé části, vycházející ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu v bodě 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí

- 118 Z bodu 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí v podstatě vyplývá, že ačkoli žalobkyně tvrdila, že během období původního šetření se pouze dvě společnosti v rámci skupiny aktivně podílely na výrobě a prodeji dotyčného výrobku v tom směru, že společnost Foshan Lihua vyráběla dotyčný výrobek a prodávala ho výlučně na domácím trhu, zatímco její obchodní partner, s nímž byla ve spojení, společnost Foshan Henry Trading vyvážel dotyčný výrobek do jiných zemí mimo Unii, nepředložila Komisi důkazy, které by jí umožňovaly ujistit se, že žalobkyně a podniky její skupiny nevyvážely dotčený výrobek do Unie během období původního šetření. Předložené důkazy byly totiž podle Komise neúplné, protože záznamy o prodeích společnosti Foshan Lihua týkající se období původního šetření neobsahovaly žádnou informaci týkající se podmínek doručení, adres zákazníků nebo míst určení a dále záznamy o prodeích společnosti Foshan Henry Trading za rok 2009 nezahrnovaly žádná jména zákazníků. Navíc žalobkyně nepředložila podrobné záznamy o prodeích společnosti Foshan Lihua za roky následující po období původního šetření.
- 119 Žalobkyně tvrdí, že vzhledem k tomu, že do roku 2013 se obchody společnosti Foshan Lihua nedařily, a sice že si od ní koupilo výrobky jen několik zákazníků a že společnost Foshan Henry Trading měla velmi malý objem prodejí, společnost Foshan Henry Trading zastávala názor, že není třeba vést seznam jmen a adres jejích zákazníků, takže nejsou uvedeny v záznamu zaslaném Komisi. V replice žalobkyně tvrdí, že tomu tak bylo spíše z důvodu omezeného počtu zákazníků. V roce 2009 totiž prodávala své výrobky nezávislému obchodníkovi v Malajsii. Žalobkyně však v žalobě uvedla, že během období původního šetření prodávala téměř všechny, či dokonce všechny své výrobky prostřednictvím čínské obchodní společnosti Foshan Guangchengda Import & Export Co. Ltd, s níž nebyla propojená, a že částky prodejní ceny vybírala při dodání. Tyto prodeje byly „vnitrostátní“.
- 120 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že od roku 2013 její prodeje vzrostly a že společnost Foshan Henry Trading se rozhodla postupovat podle přísnějších účetních pravidel a vést seznam jmen a adres svých zákazníků, jakož i dodacích podmínek. Neměla již žádné obchodní spojení s nezávislými obchodními společnostmi uvedenými v bodě 119 výše. Záznamy o prodeích a vývozu společnosti Foshan Henry Trading předané Komisi za roky 2009 a 2010 obsahovaly i odkaz na číselná označení smlouvy a faktury, způsob platby, místo určení zásilky, množství a hodnoty prodejí, jakož i cílové místo určení.
- 121 V replice žalobkyně tvrdí, že neuvedení jmen a adres zákazníků je důsledkem toho, že v letech 2009 a 2010 nebyla provedena informatizace záznamů, jakož i toho, že nebyly aktualizovány.
- 122 Údajně nedostatečné účetnictví před rokem 2013 a obchodní záznamy společnosti Foshan Henry Trading byly nicméně v souladu s čínskými pravidly vztahujícími se na malé podniky.
- 123 Podle žalobkyně Komise nikdy nezpochybnila tyto okolnosti.

- 124 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 125 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že by během předmětného šetření předložila dokumenty, v souvislosti s nimiž Komise v bodě 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že chybí. Konkrétně neuvedla žádné tvrzení a nepředložila žádný důkaz, který by mohl prokázat, že zjištění Komise uvedená v tomto bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí, která se týkají podniku Foshan Lihua, jsou zjevně nesprávná. Žalobkyně naopak uznala, že předmětné informace chybí a předložila argumenty vysvětlující, proč tomu tak je. Tato tvrzení přitom nemohou bránit závěru uvedenému v témže bodě odůvodnění, podle kterého se Komise v podstatě nemohla na základě dokumentů, které jí žalobkyně poskytla, ujistit, že žalobkyně a podniky patřící do její skupiny nevyvážely dotýčný výrobek do Unie během období původního šetření.
- 126 Zaprvé argument žalobkyně, podle kterého vývozní společnost Foshan Henry Trading nevedla až do roku 2013 žádný seznam svých zákazníků a jejich adres z důvodu nízkého objemu prodeje nebo z důvodu jejich nízkého počtu, nemůže Tribunál přesvědčit. Komise nejprve připomněla, že hodnoty prodeje oznámené za společnost Foshan Henry Trading obsahovaly všechny požadované informace včetně jmen zákazníků za roky 2010 až 2014, ale že chyběly jména zákazníků za rok 2009. Dále, jak tvrdí Komise, objemy prodeje žalobkyně uskutečněných společnostmi Foshan Henry Trading, které jsou uvedeny v jejím záznamu za roky 2009 a 2010, jakož i v příloze B 12 žalobní odpovědi, nelze v žádném případě považovat za zanedbatelné. Žalobkyně navíc nezpochybnila přesnost dotčených částek, které Komise připomněla jak ve svých písemnostech, tak na jednání. Konečně je třeba konstatovat, že tvrzení, podle kterého potřebné informace chybí spíše z důvodu omezeného počtu zákazníků (bod 119 výše), není nijak podloženo a znásobuje nedůvěryhodnost informací předložených žalobkyní Tribunálu. Toto tvrzení totiž představuje novou změnu stanoviska žalobkyně.
- 127 Zadruhé tvrzení žalobkyně, podle kterého se téměř všechny, či dokonce všechny její vývozy před rokem 2013 uskutečňovaly prostřednictvím obchodního podniku Foshan Guangchengda Import & Export, je v rozporu jak s dokumentem nacházejícím se v přílohách B 19 a B 29 žalobní odpovědi, z něhož vyplývá, že žalobkyně prodávala značné množství svých výrobků i jiným vývozním podnikům, tak s prohlášeními samotné žalobkyně, podle kterých v roce 2009 prodávala své výrobky nezávislému obchodníkovi v Malajsii.
- 128 Zatřetí, pokud jde o argument žalobkyně týkající se souladu účetnictví a záznamů, které předložila Komisi, s čínskými pravidly platnými pro malé podniky, stačí konstatovat, že nebyl právně dostačujícím způsobem podložený. Vzhledem k tomu, že zásada *iura novit curia* se nevztahuje na právo členských států a už vůbec ne na právo třetích zemí, jde o skutkovou otázku, kterou musí případně prokázat ten, kdo se na ni odvolává [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. října 2017, Moravia Consulting v. EUIPO – Citizen Systems Europe (SDC-444S), T-318/16, nezveřejněný, EU:T:2017:719, bod 72]. Žalobkyně přitom nepředložila žádný důkaz na podporu svého tvrzení. Žalobkyně zejména neuvedla odkaz na žádnou konkrétní stranu spisu v této věci za účelem prokázání tohoto tvrzení. V každém případě dodržování vnitrostátních právních předpisů týkajících se účetnictví není samo o sobě důkazem v rámci takového antidumpingového řízení, o jaké jde v projednávané věci, které sleduje jiné cíle, než jsou cíle uvedené právní úpravou.
- 129 Kromě toho je třeba po vzoru Komise připomenout, že jí nemůže být vytýkáno, že nepřihlédla k případným skutkovým či právním poznatkům, které jí mohly být, avšak nebyly, předloženy během správního řízení, vzhledem k tomu, že Komise není povinna bez návrhu a na základě svých dohadů zkoumat, jaké jsou poznatky, které jí mohly být předloženy. Rovněž legalita správního rozhodnutí musí být posuzována v závislosti na poznatcích, které mohl mít daný unijní orgán jakožto autor uvedeného rozhodnutí k dispozici v okamžiku, kdy rozhodnutí přijal (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, bod 168 a ze dne 14. ledna 2004, Fleuren Compost v. Komise, T-109/01, EU:T:2004:4, bod 49). Žalobkyně přitom uznala, že otázka údajného souladu účetnictví a záznamů, které předložila Komisi, s čínskými pravidly, která se vztahují na malé podniky, nebyla během správního řízení nadnesena.

- 130 Začtvrté, ačkoli žalobkyně tvrdí, že záznamy o prodeích a vývozu společnosti Foshan Henry Trading předané Komisi za roky 2009 a 2010 obsahovaly odkaz na číselná označení smlouvy a faktury, způsob platby, místo určení zásilky, množství a hodnoty prodejů, jakož i na konečné místo určení, neprokázala, že obsahovaly rovněž jména zákazníků za rok 2009. Jedná se přitom o skutečnost, na níž je založen bod 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 131 Z toho vyplývá, že druhá část třetího žalobního důvodu musí být zamítnuta, takže je třeba zamítnout třetí žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na obhajobu

- 132 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně kritizuje body 13, 14 a 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedené body odůvodnění zní následovně:

„(13) Kromě toho některé skutečnosti naznačují existenci poboček nebo dceřiných společností, které [žalobkyně] neuvedla v následných odpovědích Komisi. Dodatečné informace týkající se povahy těchto skutečností, jako je existence dceřiné společnosti [nacházející se v] Shiwanu, která je uvedena ve vnitřním organizačním schématu společnosti a v jiných veřejně přístupných informacích, byly oznámeny [žalobkyni] během slyšení organizovaného s Komisí dne 13. ledna 2016. Tyto informace [žalobkyně] ani nepotvrdila ani nevyvrátila.“

(14) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má Komise za to, že informace poskytnuté [žalobkyní] pro účely tohoto kritéria jsou neúplné a v rozporu s údaji přístupnými veřejnosti. [Původní] šetření proto nemohlo potvrdit, že [žalobkyně] nebyla ve spojení s žádným čínským vývozcem nebo výrobcem, na něž se vztahují platná opatření. V důsledku toho [žalobkyně] nesplňuje toto kritérium.

[...]

(22) Komise má za to, že vzhledem k tomu, že informace předložené [žalobkyní] jsou neúplné a v rozporu s jinými informacemi, které má k dispozici, nelze vyloučit, že během období [původního] šetření společnost Foshan Lihua vyvážela dotyčný výrobek do Unie buď přímo, nebo prostřednictvím propojených společností nebo v rámci dohod o výrobě uzavřených s jinými nezávislými společnostmi. V rámci šetření proto nebylo možné určit, že [žalobkyně] nevyvážela do Unie keramické obkládačky pocházející z [Čínské lidové republiky] během období [původního] šetření. V důsledku toho [žalobkyně] nesplňuje toto kritérium.“

- 133 Body 13 a 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou stejně jako body 11 a 12 jeho odůvodnění, které Tribunál posuzoval v rámci první části třetího žalobního důvodu, součástí posouzení podmínky, podle níž hospodářský subjekt žádající o status nového vyvážejícího výrobce musí prokázat, že není ve spojení s jiným podnikem, na něž se vztahují stávající antidumpingová cla. Komise v bodě 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně jí neodhalila celou strukturu své skupiny a že jí neoznámila propojené společnosti nebo dceřiné společnosti, které však byly odhaleny v rámci veřejných informací. Komise předložila tyto skutečnosti žalobkyni na jednání a zejména jí položila otázku týkající se dceřiné společnosti nacházející se v Shiwanu (Čína). Dále v bodě 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že informace poskytnuté žalobkyní pro účely prokázání toho, že splňovala předmětnou podmínku, jsou neúplné a v rozporu s údaji přístupnými veřejnosti, takže tuto podmínku nelze považovat za splněnou.

- 134 V bodě 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který je stejně jako bod 16 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, jež Tribunál posuzoval v druhé části třetího žalobního důvodu, součástí posouzení podmínky týkající se neexistence vývozu do Unie během období původního šetření skupinou

společností žalobkyně, Komise v podstatě konstatuje, že neúplnost a protichůdnost informací předložených žalobkyní jí brání v tom, aby dospěla k závěru, že žalobkyně nebo její skupina neuskutečňovaly předmětné vývozy.

- 135 Vzhledem k tomu, že tento důvod zahrnuje v podstatě dvě části, přičemž první část směřuje proti bodům 13 a 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se týkají druhé podmínky, a druhá proti bodu 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který se týká první podmínky, je třeba je posoudit odděleně.

K první části vycházející z porušení práva na obhajobu, pokud jde o body 13 a 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí

- 136 Zprvce žalobkyně tvrdí, že nebyl vyhotoven žádný zápis, ani záznam ze slyšení a že neobdržela žádnou informaci o dceřiné společnosti nacházející se v Shiwanu. Žalobkyně tedy není schopna ověřit, k čemu došlo během tohoto slyšení a zda Komise správně pochopila vyjádření, která žalobkyně přednesla při této příležitosti. V replice žalobkyně uvádí, že otázku této dceřiné společnosti Komise položila na slyšení. Žalobkyně si však přesně nevzpomíná na připomínky Komise. Vzhledem k neexistenci zápisu nebo záznamu, ke kterým by žalobkyně měla právo se vyjádřit a případně v nich provést opravy, Komise nemůže odkazovat na vyjádření údajně přednesená během slyšení s cílem odůvodnit napadené rozhodnutí. Slyšení se týkalo obecného informačního dokumentu, ale tento dokument neobsahoval žádnou zmínku o dceřiné společnosti nacházející se v Shiwanu.

- 137 Komise tedy informovala žalobkyni poprvé písemně o existenci této dceřiné společnosti nacházející se v Shiwanu a o jejím významu pro její nacházející rozhodnutí. Zmínka o ní nebyla obsažena ani v obecném informačním dokumentu, ani v žádném jiném dokumentu, takže žalobkyně nevěděla, na jaké údaje přístupné veřejnosti Komise odkazuje. Komise žalobkyni nikdy neumožnila vyjádřit se k uvedeným údajům přístupným veřejnosti, a dokonce jí ani neumožnila se s nimi seznámit.

- 138 Žalobkyně tvrdí, že pokud by se měla možnost vyjádřit k záležitosti dceřiné společnosti nacházející se v Shiwanu, vysvětlila by, že nejde o obchodní společnost, nýbrž o družstvo, do kterého jsou povinni vstoupit všichni výrobci keramických obkladaček v regionu Foshan včetně žalobkyně a jehož úkolem je pod státním dohledem zajišťovat společné programy výzkumu a technologie v oblasti keramických obkladaček ve prospěch jeho členů. Nevykonává žádné činnosti v oblasti provozu, výroby, prodeje nebo uvádění na trh, což mohla potvrdit čínská vláda, kdyby byla informována o předmětném šetření. Zcela by se vyloučilo, že tato společnost nacházející se v Shiwanu během období původního šetření vyvážela dotčené výrobky do Unie nebo že ji lze považovat za společnost, která je ve spojení s jinými vývozci z pohledu práva obchodních společností.

- 139 Zadruhé během předmětného šetření Komise žalobkyni neupřesnila, na jaké údaje přístupné veřejnosti se odvolává na podporu bodu 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Neupřesnila ani důvody, proč považuje řadu informací předložených žalobkyní za neúplné a rozporuplné.

- 140 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

- 141 Komise připouští, že nevyhotovila zápis ze slyšení. Na tomto slyšení však byla přednesena prezentace a žalobkyně vypracovala shrnutí bodů, které byly předmětem diskuse v průběhu daného slyšení. Po slyšení navíc následovala výměna korespondence. Žalobkyně tak měla možnost předložit připomínky během slyšení i po něm.

- 142 Pokud jde o dceřinou společnost nacházející se v Shiwanu, byla odhalena v organizačním schématu podniku (příloha B 30 žalobní odpovědi). V této věci nebylo poskytnuto žádné vysvětlení kromě toho, že je pod kontrolou generálního ředitele pro prodej. Komise předložila žalobkyni na slyšení důkazy, ale žalobkyně se k této věci nevyjádřila.

- 143 Rovněž sekce „Aktuality“ na internetové stránce žalobkyně odkazuje na veletrh „China Import & Export“ v Kantonu (Čína) v roce 2015 (příloha B 32 žalobní odpovědi), na kterém se objevila dceřiná společnost s názvem Meta, Inc., jakož i výrobky nabízené pod označením Meta Tiles, Inc. Komise nevěděla, zda je Meta Tiles pouze obchodní značkou, nebo zda jde o samostatný právní subjekt. Tyto informace byly žalobkyni rovněž oznámeny na slyšení, ale nebyly ani vyvráceny, ani potvrzeny.
- 144 Vysvětlení žalobkyně týkající se společnosti nacházející se v Shiwanu, která jsou obsažena v bodě 75 žaloby, tudíž obsahovala nové skutečnosti, které nebyly sděleny v rámci předmětného šetření. V důsledku jejich poskytnutí žalobkyně ve skutečnosti potvrzuje, že tato dceřiná společnost nacházející se v Shiwanu je právní osobou a že společnost Foshan Lihua v ní vlastní podíly. Tato nová informace opět prokazuje, že informace předložené žalobkyní, které se týkají propojených subjektů, se od počátku jeví jako neúplné a že prohlášení získaná od žalobkyně nejsou spolehlivá. Informace uvedené v bodě 75 žaloby pouze posilují závěry vyplývající z napadeného rozhodnutí.
- 145 V každém případě otázka dceřiné společnosti nacházející se v Shiwanu nebyla sama o sobě rozhodující pro výsledek přezkumného řízení vedeného s ohledem na status nového vyvážejícího výrobce. K zamítnutí žádosti o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce vedl spíše součet všech nedostatků a rozporů v informacích poskytnutých žalobkyní.
- 146 Pokud jde o informace přístupné veřejnosti citované v bodě 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jde o několik internetových stránek, na nichž je zmíněn podnik s názvem „Foshan Lehua“ nacházející se v Shiwanu (příloha B 31 žalobní odpovědi), o internetovou stránku podniku, který poskytl informace týkající se Meta Tiles (příloha B 32 žalobní odpovědi) a o výsledky vyhledávání v rejstříku obchodních společností v Hongkongu (Čína) (příloha B 34 žalobní odpovědi).
- 147 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že právo být vyslechnut je nedílnou součástí dodržování práva na obhajobu a že zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím jakéhokoli rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů (rozsudky ze dne 5. listopadu 2014, Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, bod 46, a ze dne 9. února 2017, M, C-560/14, EU:C:2017:101, bod 25).
- 148 Cílem pravidla, podle kterého musí být osobě, jíž je určeno rozhodnutí nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, umožněno se vyjádřit před přijetím tohoto rozhodnutí, je zejména to, aby tato osoba mohla opravit chybu nebo uplatnit takové skutečnosti týkající se své osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude či nebude přijato nebo jaký bude mít obsah (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. listopadu 2014, Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, bod 47, a ze dne 11. prosince 2014, Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, bod 37 a citovaná judikatura).
- 149 Navíc jak v podstatě vyplývá z čl. 6 odst. 6 čtvrtého pododstavce základního nařízení (nyní čl. 6 odst. 6 čtvrtý pododstavec nařízení 2016/1036), osoba, která má v úmyslu odkazovat na informace, které byly poskytnuty ústně, musí poskytnout důkaz o jejich existenci.
- 150 Zaprvé, ačkoli Komise tvrdí, že žalobkyni během slyšení položila otázku týkající se dceřiné společnosti nacházející se v Shiwanu, což žalobkyně připouští v rámci repliky, nevypracovala ani zápis ze slyšení, ani neuvedla, že by z něj pořídila záznam. Komise ve spise ani nemohla identifikovat žádný dokument, ve kterém by byly uvedeny otázky, které byly žalobkyni během slyšení položeny v souvislosti s touto dceřinou společností.
- 151 Co se týče otázky údajné existence Meta Tiles, žalobkyně nepřipouští, že by ji Komise zmínila v průběhu slyšení.
- 152 Pokud jde o informace přístupné veřejnosti, tj. jednotlivé internetové stránky, Komise neprokázala ani to, že by je zmínila během slyšení nebo později, nebo že by žalobkyni umožnila vyjádřit se k nim.

- 153 Žalobkyně proto prokázala, že Komise nemohla v bodech 13 a 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházet z vyjádření přednesených během slyšení, ani z informací, ke kterým se žalobkyně nemohla užitečným způsobem vyjádřit.
- 154 Kormě toho organizační schéma společnosti Foshan Lihua, které obsahuje zmínku o pobočce nacházející se v Shiwanu, bylo Komisi poskytnuto již v dopise žalobkyně ze dne 7. září 2013 obsaženém v příloze B 2 žalobní odpovědi. Komise tedy mohla žalobkyni položit dotazy v této souvislosti již před slyšením.
- 155 Zadruhé je třeba posoudit, zda závěr uvedený v bodě 153 výše způsobuje neplatnost závěru uvedeného na konci bodu 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého předmětné šetření nemohlo potvrdit, že žalobkyně nebyla ve spojení s žádným čínským vývozcem nebo výrobcem, na něž se vztahují platná opatření.
- 156 Z bodu 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se opírá o dva druhy nedostatků vytýkaných žalobkyni. Zaprvé jde o protichůdnost informací předložených žalobkyní, pokud jde o údaje přístupné veřejnosti, která se týká závěrů uvedených v bodě 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v souvislosti s nímž bylo v bodě 153 výše konstatováno, že je stíženo vadou porušení práva žalobkyně na obhajobu.
- 157 Zadruhé se bod 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí opírá také o neúplnost informací poskytnutých žalobkyní. Přestože je pravda, že uvedený bod může odkazovat i na chybějící upřesnění, pokud jde o dceřinou společnost nacházející se v Shiwanu, týká se především skutečností zjištěných v bodech 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jejichž opodstatněnost byla prokázána v rámci první části třetího žalobního důvodu.
- 158 V bodech 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uváděla zejména nedostatek důkazů, pokud jde o existenci a činnosti obou podniků, které byly odhaleny prostřednictvím žádostí o vysvětlení, a zejména pokud jde o investiční činnosti společnosti Lihua International (HK) Holding, což je obchodní a investiční společnost. Z důvodu neexistence přesných a ověřitelných informací, pokud jde o tyto otázky, se Komise nemohla ujistit, že skupina žalobkyně neudrzuje vztahy s jinými společnostmi, na něž se vztahují stávající antidumpingová cla.
- 159 Opodstatněnost argumentů žalobkyně, pokud jde o bod 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, tudíž nemá za následek neplatnost konečného závěru uvedeného v bodě 14 odůvodnění tohoto rozhodnutí, pokud jde o posuzovanou podmínku. Platí to tím spíše, že ze slovního spojení „[k]romě toho“ uvedeného na začátku bodu 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyplývá, že důvody uvedené v tomto bodě jsou uvedeny jen pro úplnost a jsou podružné ve srovnání s důvody uvedenými v bodech 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tyto argumenty jsou tedy neúčinné a v každém případě mohou být pouze odmítnuty, přestože jsou opodstatněné.
- 160 První část čtvrtého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

K druhé části vycházející z porušení práva na obhajobu týkající se bodu 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí

- 161 V rámci repliky žalobkyně tvrdila, že nikdy nebyla informována o tom, že Komise vyzvala zástupce průmyslového odvětví Unie, aby vstoupil do řízení. Žalobkyně se o tom dozvěděla až při příležitosti vystoupení tohoto účastníka v tomto řízení. Z přílohy B 16 žalobní odpovědi vyplývá, že Cerame-Unie Komisi poskytlo objemný spis obsahující zejména tvrzení týkající se struktury skupiny žalobkyně a jejích vývozních činností. Podle tohoto dokumentu je nezbytné, aby Komise důkladně ověřila, zda žalobkyně a jedna z jejích poboček vyvážely či nikoli keramické obkladačky během období původního šetření. Tento dokument však nikdy nebyl dán k dispozici žalobkyni, takže neměla možnost se k němu

vyjádřit. Navíc bod 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí přebírá formulaci použitou sdružením Cerame-Unie, přičemž se v něm uvádí, že „nelze vyloučit“, že během období původního šetření byl uskutečňován vývoz. Komise tedy založila své rozhodnutí na informacích, k nimž se žalobkyně nemohla vyjádřit.

162 Komise zpochybňuje argumenty žalobkyně.

163 V tomto ohledu je nejprve třeba posoudit přípustnost této části žalobního důvodu, která byla předložena až ve stadiu repliky.

164 V návaznosti na tento dotaz položený v této souvislosti na jednání žalobkyně tvrdila, že okolnost, že prezentace dotčených argumentů nebyla uvedena v žalobě, je odůvodněna tím, že se opírala o informace, o kterých se žalobkyně dozvěděla až v rámci tohoto soudního řízení.

165 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, z dopisu z 18. září 2015 vyplývá, že byla informována o tom, že Komise od průmyslového odvětví Unie obdržela informace týkající se předmětného šetření. Ačkoli jí Komise tyto informace spontánně nepředala, žalobkyně mohla zcela bez problémů požádat o jejich sdělení, aby mohla předložit vyjádření, což však neučinila [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. února 2017, Yingli Energy (China) a další v. Rada, T-160/14, nezveřejněný, EU:T:2017:125, bod 252].

166 Předmětné argumenty by tudíž měly být kvalifikovány jako nové argumenty, a proto by měly být odmítnuty jako nepřípustné.

167 Tento argument je v každém případě třeba zamítnout i v meritu.

168 Žalobkyně neprokázala, že závěry, ke kterým dospělo Cerame-Unie, Komise jako takové převzala do napadeného rozhodnutí. Bod 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který žalobkyně napadá, vyplynul ze šetření provedeného Komisí. Je sice pravda, že používá podobnou nebo dokonce totožnou formulaci jako je formulace uvedená v dopise Cerame-Unie, a sice že „nelze vyloučit“, že během období původního šetření byl uskutečňován vývoz. To však vyplývá pouze z toho, že důkazní břemeno týkající se otázky, zda jsou splněny podmínky stanovené v článku 3 konečného nařízení, nese žalobkyně, a nikoli Komise.

169 Druhou část čtvrtého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout, takže je třeba zamítnout uvedený žalobní důvod jako celek.

K pátému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zneužití pravomoci a z nesprávného právního posouzení

170 Pátým žalobním důvodem žalobkyně zpochybňuje body 11, 12 a 16 až 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Body 11, 12 a 16 odůvodnění tohoto rozhodnutí již byly uvedeny v bodě 91 výše. Body 17 až 19 odůvodnění mají následující znění:

„(17) Kromě toho existují i vážné pochybnosti týkající se přesnosti údajů o výrobě, které poskytla [žalobkyně]. Průměrná výrobní kapacita v období let 2009–2015, uvedená v odpovědi na dotazník, je mnohem nižší než produkce uvedená společností Foshan Lihua na její [internetové] stránce, jakož i na jiných komerčních [internetových] stránkách.

- (18) [Žalobkyně] rovněž poskytla interní číselné údaje o měsíční produkci nových typů výrobků, které byly zavedeny v roce 2013. Extrapolují-li se však tyto číselné údaje na dobu jednoho roku, celková roční produkce nového sortimentu výrobků je vyšší než celková výrobní kapacita uvedená v odpovědi na dotazník, i když tyto údaje nezahrnují klasické výrobky a nezohledňují všechny typy výrobků spadajících do nového sortimentu.
- (19) Kromě toho, celkový prodej pro účely vývozu [společnosti Foshan Henry Trading] za roky 2011 a 2012, jak vyplývá z číselných údajů o prodejkách, je vyšší než celková výrobní kapacita, kterou uvádí společnost Foshan Lihua. V roce 2013 činil vývoz [uskutečněný společností Foshan Henry Trading] stále více než 90 % uváděné výrobní kapacity. [Žalobkyně] tvrdila, že to bylo způsobeno rozdíly mezi daty zaúčtování a prodeje zásob [společnosti Foshan Henry Trading]. Zásoby však nemohou vysvětlovat pokračující trend po dobu tří let.“
- 171 V bodech 17 až 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise v podstatě uvádí nesrovnalosti v údajích poskytnutých žalobkyní nebo rozpory s údaji zobrazenými na internetu, pokud jde o její výrobní kapacitu, její skutečnou produkci a prodej pro účely vývozu uskutečňovaného společností Foshan Henry Trading.
- 172 Žalobkyně tvrdí, že Komise není oprávněna klást dotazy, které nesouvisí se statusem nového vyvážejícího výrobce. Ačkoli žalobkyně v odpovědi na obecný informační dokument požádala o vysvětlení, proč jsou obchodní údaje společnosti působící v odvětví textilu, lepenky nebo financování relevantní ve věci týkající se keramických obkládaček, Komise to nikdy nevysvětlila.
- 173 Pokud Komise v bodě 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázala na záznamy o prodejkách uskutečněných po období původního šetření a její rozhodnutí se opírá o tuto skutečnost, dopustila se tím podle názoru žalobkyně rovněž nesprávného právního posouzení, jelikož tyto prodeje vůbec nesouvisí s předmětným přezkumným řízením.
- 174 Samotný bod 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje podle žalobkyně tvrzení, které je „irelevantní“ v rámci přezkumu nového vyvážejícího výrobce, který se vztahuje pouze na vývozy uskutečněné během období původního šetření a spojení s vývozci. Hodnota výroby a údaje po období původního šetření s tímto přezkumem vůbec nesouvisí.
- 175 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 176 V tomto ohledu je třeba připomenout, že z ustálené judikatury vyplývá, že akt je stížen vadou zneužití pravomoci pouze tehdy, když se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudek ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další, C-331/88, EU:C:1990:391, bod 24; v tomto smyslu viz rovněž rozsudek ze dne 15. července 1994, Matra Hachette v. Komise, T-17/93, EU:T:1994:89, bod 173). Postačuje přitom konstatovat, stejně jako to učinila Komise, že vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázala, či dokonce ani užitečným způsobem netvrdila, že Komise přijala napadené rozhodnutí za účelem dosažení jiných cílů, než jsou uváděné cíle, tento důvod musí být zamítnut.
- 177 Pokud žalobkyně tvrdí, že Komise se dopustila nesprávného právního posouzení, když se v bodě 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí opírala o podrobné záznamy o prodejkách uskutečněných společností Foshan Lihua za roky následující po období původního šetření, je třeba konstatovat, že žalobkyně zpochybňuje důvod jen pro úplnost, na jehož úvodu je použit pojem „navíc“. Dotčený argument je tedy neúčinný.

- 178 Žalobkyně ostatně neprokázala, že údaje z období po skončení původního šetření a údaje týkající se společností, které působí v oblasti lepenky, textilu a investic, nemají žádný vztah k předmětnému šetření, ačkoli to důrazně tvrdila (viz judikatura citovaná v bodě 103 výše).
- 179 Jak však v podstatě tvrdí Komise, údaje uvedené v bodě 178 výše lze použít s cílem ověřit zejména informace o činnostech skupiny během období původního šetření, včetně podniků působících v oblasti dotyčného výrobku. Komise tedy zjevně nepřekročila rámec toho, co bylo nezbytné pro prošetření daného případu.
- 180 Z toho plyne, že pátý žalobní důvod musí být zamítnut.

K šestému žalobnímu důvodu vycházejícímu ze zjevně nesprávného právního posouzení

- 181 Šestým žalobním důvodem žalobkyně zpochybňuje body 16 a 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tyto body odůvodnění již byly uvedeny v bodech 91 a 132 výše.
- 182 Pokud jde o bod 16 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého „Komise nemohla zjistit, zda společnost Foshan Lihua vyvážela dotyčný výrobek do Unie během období [původního] šetření“, žalobkyně zaprvé tvrdí, že nikdo nemůže s jistotou prokázat, že během období [původního] šetření uskutečňovala vývozy do Unie, protože neexistoval žádný vývoz. Hospodářský subjekt, který si přeje získat status nového vyvážejícího výrobce, musí pouze poskytnout důkazy, které na *prima facie* prokazují, že dotyčný výrobek nevyvážel do Unie během tohoto období a že neměl žádné spojení s jinými vývozci dotyčného výrobku, na něž se vztahovala platná antidumpingová cla, jako tomu bylo v případě korejského vyvážejícího výrobce v řízení, které vedlo k přijetí prováděcího nařízení 2015/2179. Zadruhé Komise nemůže být, jakožto objektivní orgán, povinna snažit se na základě základního nařízení prokázat existenci těchto vývozů.
- 183 Pokud jde o bod 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně tvrdí, že výraz „nelze vyloučit“ nemá žádný právní základ ani v základním nařízení, ani v konečném nařízení. Jde o svévolný závěr založený na domněnce. Zaprvé Komise nepředložila žádný nepřímý důkaz o vývozu dotyčného výrobku do Unie ať již přímo, nebo prostřednictvím propojených společností nebo v rámci dohod o výrobě uzavřených s jinými nezávislými společnostmi. Zadruhé, pokud žalobkyni její důkazní břemeno zavazuje k poskytnutí důkazů, které *prima facie* prokazují, že nevyvážela dotyčný výrobek do Unie během období původního šetření a že nemá žádné spojení s jinými vývozci dotyčného výrobku, na něž se vztahují platná antidumpingová cla, je zcela logické, že existenci vývozu nebo spojení nelze nikdy zcela vyloučit.
- 184 Z toho podle žalobkyně vyplývá, že oba dotčené závěry jsou stíženy vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení.
- 185 Mimoto žalobkyně v replice tvrdí, že argumenty uvedené v bodech 182 a 183 výše také prokazují jasné porušení posuzovací pravomoci Komise.
- 186 Komise a vedlejší účastník řízení zpochybňují argumenty žalobkyně.
- 187 V tomto ohledu se šestý žalobní důvod týká otázky týkající se důkazního břemene a rozsahu dokazování ze strany toho, kdo toto břemeno nese. Tyto otázky byly kromě toho podrobně projednány a posouzeny v rámci druhého žalobního důvodu.
- 188 Zaprvé je třeba připomenout (viz bod 83 výše), že i když žalobkyně opakovaně tvrdí, že jí měl být přiznán status nového vyvážejícího výrobce, protože předložila důkazy, které *prima facie* prokazují, že splňovala nezbytné podmínky, nic v článku 3 konečného nařízení a už vůbec ne v čl. 11 odst. 4

základního nařízení nenasvědčuje tomu, že rozsah dokazování vyžadovaný normotvůrcem je právě takový. V obou případech normotvůrce jednoduše stanovil, že právě podnik, který se přeje získat status nového vyvážejícího výrobce, měl prokázat, že byly splněny nezbytné podmínky.

- 189 Jak bylo shledáno v bodech 82 až 90 výše, z prováděcího nařízení 2015/2179 nevyplývá nic jiného, a dále žalobkyně nebyla vystavena žádné diskriminaci ve srovnání s předmětným korejským vyvážejícím výrobcem.
- 190 Zadruhé, pokud má žalobkyně za to, že od ní byl vyžadován nemožný důkaz, je třeba poznamenat, že prokázání neexistující skutečnosti může být nemožné. Unesení důkazního břemene, které spočívá na žadateli o přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce, jak podle článku 3 konečného nařízení, tak podle čl. 11 odst. 4 základního nařízení však není samo o sobě ničím nemožným. Poskytování takových úplných, soudržných a ověřitelných informací a důkazů, týkajících se zejména všech jejích vývozu a struktury její skupiny, jaké jsou požadovány v dotazníku k přezkumu a v případných žádostech o vysvětlení, umožňuje Komisi v případě, že tomu tak ve skutečnosti nebylo, vyloučit, že dotčený výrobek byl vyvážen do Unie během období původního šetření, či dokonce dospět k závěru, že žalobkyně není propojena s žádným vyvážejícím výrobcem, na kterého se vztahují dotčená antidumpingová cla.
- 191 Zatřetí, pokud žalobkyně zpochybňuje konkrétní formulace, jako „Komise nemohla zjistit, zda společnost Foshan Lihua vyvážela dotčený výrobek do Unie během období [původního] šetření“ a „nelze vyloučit, že během tohoto období společnost Foshan Lihua vyvážela dotčený výrobek do Unie buď přímo, nebo prostřednictvím propojených společností nebo v rámci dohod o výrobě uzavřených s jinými nezávislými společnostmi“, tyto formulace vyplývají přímo z rozložení důkazního břemene pro účely zjištění, zda jsou splněny tři podmínky pro přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce dotčenému hospodářskému subjektu, a dále z rozsahu dokazování vyžadovaného v tomto rámci (viz bod 188 výše). Proto v rozporu s tím, co naznačuje žalobkyně, Komisi nepřísluší prokázat existenci vývozu dotčeného výrobku žalobkyní do Unie nebo spojení s podniky, na něž se vztahují dotčená antidumpingová cla, ani předkládat důkazy v tomto smyslu. K zamítnutí žádosti o přiznání tohoto statusu z věcného hlediska postačuje, že jsou důkazy předložené dotčeným hospodářským subjektem nedostatečné k prokázání jeho tvrzení, jako tomu bylo v projednávané věci. Jak správně tvrdí Komise, přísluší jí, aby v rámci své úlohy v šetřeních týkajících se přiznání statusu nového vyvážejícího výrobce ověřila všemi prostředky, které má k dispozici, správnost tvrzení a důkazů, které takový hospodářský subjekt předložil (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. března 2012, GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, bod 32). Komise takovým postupem v rámci šetření, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, nepřekročila své pravomoci, nedopustila se žádného zjevně nesprávného posouzení a neodchýlila se od svého postavení objektivního orgánu.
- 192 Začtvrté, pokud jde o tvrzení obsažené v replice, podle kterého argumenty uvedené v bodech 182 a 183 výše prokazují také jasné porušení posuzovací pravomoci Komise, stačí konstatovat, že nijak nedoplňuje argumenty, které již byly předloženy v rámci tohoto žalobního důvodu a byly odmítnuty v bodech 188 až 191 výše.
- 193 Z toho vyplývá, že je třeba šestý žalobní důvod zamítnout.

K sedmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva být vyslechnut a z odůvodnění, které se nezakládá na skutečnostech, nýbrž na domněnkách

194 V rámci sedmého žalobního důvodu žalobkyně zpochybňuje body 17 až 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Body 17 až 19 odůvodnění tohoto rozhodnutí již byly uvedeny v bodě 170 výše a bod 22 odůvodnění tohoto rozhodnutí v bodě 132 výše. Body 20 a 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí zní následovně:

„(20) Konečně, [žalobkyně] uvedla na několika webových stránkách, že Unie je cílovým trhem pro společnost a její keramické obkládačky jsou popsány jako ‚obkládačky s certifikací ES od roku 2004‘ a ‚populární v Evropě‘. [Žalobkyně] proto mohla vyvážet keramické obkládačky do Unie přinejmenším od roku 2004. Podle všeho je tedy málo pravděpodobné, že tak [žalobkyně] po získání certifikátu ES nezbytného pro vývoz dotčeného výrobku do Unie nečinila až do roku 2012, tj. osm let od získání certifikátu.

(21) [Žalobkyně] tvrdila, že existence certifikace ES není důkazem o tom, že během období [původního] šetření byl uskutečňován vývoz, a že byl tento certifikát ES používán pro účely prodeje zákazníkům usazeným v Africe, jakož i v Koreji, Rusku, Bělorusku a na Ukrajině, kteří v označení ES spatřují záruku kvality. Nemění to však nic na argumentaci Komise uvedené v bodě 20 výše. I když je pravda, že certifikát ES může být v některých zemích užitečným marketingovým nástrojem, zdá se málo pravděpodobné, že by toto samo o sobě odůvodňovalo nákladný proces získání certifikace ES, pokud neexistoval záměr začít vyvážet do Unie. Tento postup totiž mimo jiné znamená přizpůsobení výrobního procesu, nové testovací metody, případné změny koncepce označování, jakož i certifikaci ze strany třetího orgánu. Certifikát ES je kromě toho povinný pro prodeje pro účely vývozu do Unie z důvodu, že keramické obkládačky jsou stavebními výrobky spadající do oblasti působnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 305/2011 ze dne 9. března 2011, kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh a kterým se zrušuje směrnice Rady 89/106/EHS (Úř. věst. 2011, L 88, s. 5). Tento argument byl proto odmítnut.“

195 Zejména s odkazem na usnesení ze dne 18. června 1986, *British American Tobacco a Reynolds Industries v. Komise* (142/84, nezveřejněné, EU:C:1986:250, bod 13), rozsudky ze dne 17. listopadu 1987, *British American Tobacco a Reynolds Industries v. Komise* (142/84 a 156/84, EU:C:1987:490), a ze dne 1. října 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada* (C-141/08 P, EU:C:2009:598, bod 83), a na stanovisko generálního advokáta G. Slynnna ve věci *Hasselblad v. Komise* (86/82, EU:C:1983:204), žalobkyně předesílá, že právo být vyslechnut je základním právem, které zaručuje každému možnost vyjádřit užitečným a účinným způsobem své stanovisko v průběhu správního řízení před tím, než bude přijato jakékoli rozhodnutí, které může nepříznivě ovlivnit jeho zájmy. Komise by měla zohlednit skutečnosti vyplývající z odpovědi dotyčného podniku, a to buď aby upustila od námitek, které jsou neopodstatněné, anebo aby upravila či doplnila po skutkové a právní stránce svou argumentaci na podporu uplatněných námitek. Komise tedy měla přehodnotit závěry, ke kterým dospěla během předmětného šetření a zejména v obecném informačním dokumentu, a to s ohledem na vysvětlení a argumenty žalobkyně. Ačkoliv Komise nebyla podle žalobkyně ve svém konečném rozhodnutí povinna odpovědět na všechny argumenty, které uvedla, měla být vnímavá a otevřená k těmto argumentům, jakož i přístupná tomu, aby se nechala přesvědčit a zahrnula do svého konečného rozhodnutí alespoň její hlavní argumenty. Komise je tedy podle jejího názoru povinna posoudit veškeré skutkové a právní okolnosti, s nimiž ji žalobkyně seznámila.

196 Komise přitom podle žalobkyně v projednávané věci nerespektovala poctivým a účinným způsobem právo být vyslechnut ani právo na řádnou správu. Ačkoli Komise žalobkyni umožnila se písemně a ústně bránit a vyzvala ji k tomu, ve skutečnosti zcela ignorovala všechny uváděné skutečnosti a předložená tvrzení. Žalobkyně tedy nebyla skutečně vyslechnuta.

- 197 Pokud jde o bod 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně tvrdí, že Komise nezohlednila řadu jejích protiargumentů poskytnutých v bodě 3 části II její odpovědi na obecný informační dokument ze dne 20. prosince 2015. Znění tohoto bodu odůvodnění totiž doslovně přebírá bod 14 odůvodnění obecného informačního dokumentu. Komise neuvedla, na jaké „jiné komerční webové stránky“ se odvolává v bodě 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí, což žalobkyni zabránilo v tom, aby se bránila.
- 198 Žalobkyně tvrdí, že vysvětlila, že číselné údaje o výrobě poskytnuté Komisi se opíraly o auditované účetní závěrky, které se nacházejí ve spisu Komise. Naproti tomu informace vyplývající z internetových stránek, jejichž cílem bylo zapůsobit na budoucí zákazníky, mají zcela jiný účel než auditované účetní závěrky a nemusí být tak přesné jako auditované finanční výkazy. Rozhodující jsou tedy pouze údaje ověřené auditorem.
- 199 Pokud jde o body 18 a 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí, předmětné odchylky lze podle ní snadno vysvětlit a Komise o nich byla informována v bodech 3 a 4 odpovědi žalobkyně na obecný informační dokument. Byly způsobeny skutečností, že společnosti Foshan Lihua a Foshan Henry Trading jsou dvěma různými společnostmi téže skupiny, jakož i rozdíly mezi údaji vyplývajícími z účetnictví. Podle čínského práva takový výrobce, jako je žalobkyně, musí vystavovat faktury s uvedením daně z přidané hodnoty (DPH) společnosti Foshan Henry Trading v okamžiku, kdy bylo zboží naloženo a opustilo Čínu. Může k tomu dojít několik týdnů poté, co zboží fyzicky opustilo Čínu. Naproti tomu takový vývozce, jako je společnost Foshan Henry Trading, musí deklarovat zboží čínským celním orgánům přesně v okamžiku jeho vývozu, tj. jakmile zboží fyzicky opustilo Čínu, takže často existují nezanedbatelné odchylky mezi daty zaúčtování žalobkyně a společnosti Foshan Henry Trading, a to zejména na konci roku, kdy někdy docházelo k vývozu obrovského množství zboží. Společnost Foshan Henry Trading často nakládá a vyváží zboží během posledních dvou měsíců v roce, ale faktury s uvedením DPH společnost Foshan Lihua vystavuje v následujícím roce. V důsledku toho společnost Foshan Henry Trading skladuje a vyváží některé zboží až v následujícím roce. Právě z tohoto důvodu představují vývozy společnosti Foshan Henry Trading někdy 90 % výrobní kapacity. Tato situace se přitom opakovala bez přerušení několik let až do roku 2013 včetně.
- 200 Komise podle žalobkyně nevysvětlila, jak dospěla k závěru obsaženému v bodě 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého zpoždění při přípravě soupisů zboží nemohou vysvětlovat trend pokračující po dobu tří let. V Číně jsou podle všeho taková zpoždění poměrně častá kvůli účetním postupům a zápisu do veřejných evidencí.
- 201 Komise tyto argumenty nezohlednila, neboť body 18 a 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí doslovně přebírají body 15 a 16 odůvodnění obecného informačního dokumentu.
- 202 Pokud jde o body 20 až 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoliv Komise uznala, že certifikát „ES“ je nástrojem bezpečnosti a značkou kvality používanou i na jiných trzích než na unijním trhu, tvrdila, že podle všeho je málo pravděpodobné, že by to samo o sobě odůvodňovalo nákladný proces získání certifikace ES, pokud neexistoval záměr začít vyvážet do Unie.
- 203 V bodě 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise dospěla v tomto ohledu k závěru, že vzhledem k tomu, že informace předložené žalobkyní jsou neúplné a v rozporu s jinými informacemi, které má k dispozici, nelze vyloučit, že společnost Foshan Henry Trading vyvážela během období původního šetření dotyčný výrobek do Unie ať už přímo, nebo prostřednictvím propojených společností nebo v rámci dohod o výrobě uzavřených s jinými nezávislými společnostmi. V rámci předmětného šetření proto nebylo možné určit, že žalobkyně nevyvážela dotyčný výrobek do Unie během období původního šetření. Když Komise doslovně převzala body 17 až 19 odůvodnění obecného informačního dokumentu, nezohlednila protiargumenty, které žalobkyně přednesla v bodech 5 a 6 své odpovědi na tento dokument a jsou uvedeny v příloze A 5 žaloby. Žalobkyně podle svého názoru prokázala, jaký význam má certifikát „ES“ dokonce i pro korejské zákazníky. Dodržování bezpečnostních norem Unie

je důležitým propagačním nástrojem pro prodej mimo Unii, což Komise nezohlednila, když trvala na svém stanovisku, podle kterého vysoké náklady spjaté se získáním certifikátu vydaného v roce 2004 prokazují záměr žalobkyně začít vyvážet do Unie.

- 204 Ačkoli je pravda, že žalobkyně vždy chtěla vyvážet do Unie, bohužel se jí to až do roku 2013 nepodařilo a Komise nemá žádný důkaz o tom, že se tento záměr realizoval. Navíc jí vznikly náklady nezbytné pro získání certifikátu „ES“ nejen proto, aby mohla vyvážet do Unie, ale i na jiné trhy, kde takový certifikát může představovat obchodní výhodu.
- 205 V bodě 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise kvalifikuje informace poskytnuté žalobkyní jako neúplné a protichůdné, ale není schopna upřesnit, jaké informace jsou neúplné nebo protichůdné, ani z jakých důvodů by takové měly být.
- 206 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 207 V tomto ohledu, a jak bylo připomenuto v rámci čtvrtého žalobního důvodu, z ustálené judikatury vyplývá, že právo být vyslechnut je nedílnou součástí dodržování práva na obhajobu a že zaručuje každému možnost užitečným a účinným způsobem vyjádřit své stanovisko v průběhu správního řízení před přijetím jakéhokoli rozhodnutí, které by se mohlo nepříznivě dotknout jeho zájmů (viz bod 147 výše).
- 208 Cílem pravidla, podle kterého osobě, již je určeno rozhodnutí nepříznivě zasahující do jejího právního postavení, musí být umožněno se vyjádřit před přijetím tohoto rozhodnutí, je zejména to, aby tato osoba mohla napravit pochybení nebo uplatnit takové skutečnosti týkající se své osobní situace, jež mohou ovlivnit, zda rozhodnutí bude či nebude přijato nebo jaký bude mít obsah (viz bod 148 výše).
- 209 Okolnost, že body 17 až 20 a 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou formulovány stejným způsobem jako body 14 až 18 odůvodnění obecného informačního dokumentu, nicméně ještě neznamená, jak tvrdí Komise, že tento orgán nezohlednil vysvětlení předložená žalobkyní a porušil tím její právo být vyslechnuta během správního řízení. Je třeba ve shodě s tvrzeními hlavních účastníků řízení připomenout stanovisko generálního advokáta G. Slyнна ve věci *Hasselblad v. Komise* (86/82, EU:C:1983:204), podle kterého tato okolnost spíše naznačuje, že argumenty a důkazy předložené žalobkyní nebyly s to přesvědčit Komisi, a proto je zamítla. Kromě toho z dopisu žalobkyně ze dne 15. ledna 2016 zaslání Komisi za účelem shrnutí obsahu slyšení, které se uskutečnilo dne 13. ledna 2016, vyplývá, že žalobkyně vzala na vědomí, že argumenty a dokumenty předložené Komisi včetně těch, které následovaly po zveřejnění obecného informačního dokumentu, nemohly přesvědčit Komisi o tom, že byly splněny obě sporné podmínky pro získání statusu nového vyvážejícího výrobce stanovené v článku 3 končeného nařízení. Nemůže tedy tvrdit, že Komise jednoduše zcela ignorovala informace, které obdržela.
- 210 Tento závěr je v souladu s judikaturou, podle níž z odůvodnění vyžadovaného článkem 296 SFEU musí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž dotčený akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, aby mohly hájit svá práva a soud mohl provést přezkum. Nevyžaduje se však, aby v odůvodnění byly uvedeny všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale též s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Kromě toho odůvodnění napadeného aktu musí být posuzováno zejména s přihlédnutím k informacím, které byly poskytnuty žalobci, a k vyjádřením, které předložil v průběhu správního řízení. Zejména se nevyžaduje, aby odůvodnění rozhodnutí v oblasti antidumpingových opatření upřeshňovalo jednotlivé skutkové a právní okolnosti, které jsou někdy velmi četné a složité, jež jsou jeho předmětem, jelikož tato rozhodnutí spadají do systémového rámce souboru opatření, jehož jsou součástí. V tomto ohledu stačí, aby odůvodnění orgánů obsažené

v těchto rozhodnutích bylo jasné a jednoznačné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. května 2014, Guangdong Kito Ceramics a další v. Rada, T-633/11, nezveřejněný, EU:T:2014:271, bod 120 a citovaná judikatura).

- 211 Kromě toho bod 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí přesně odpovídá vyjádření předloženému žalobkyní po doručení obecného informačního dokumentu.
- 212 Z toho vyplývá, že argumenty žalobkyně, s jejichž pomocí se snaží prokázat, že došlo k porušení jejího práva být vyslechnuta, na základě pouhé totožnosti několika důvodů uvedených v napadeném rozhodnutí a v obecném informačním dokumentu, musí být odmítnuty.
- 213 Nyní je třeba zkoumat konkrétní výtky vznesené žalobkyní vůči konkrétním bodům odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 214 Zaprvé, co se týče výtek směřujících proti bodu 17 odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz body 197 a 198 výše), argument žalobkyně, podle kterého neměla možnost vyjádřit se ke zdrojům informací, na které odkazuje Komise, je v rozporu s druhou žádostí o vysvětlení obsaženou v příloze B 18 žalobní odpovědi. Komise jasně uvádí, že jejími informačními zdroji jsou internetové stránky samotné žalobkyně a společnosti Global Manufacturer Certification (dále jen „GMC“), která je mezinárodně uznávaným podnikem, jenž provedl audit žalobkyně v roce 2009 v rámci certifikačního řízení. Tento argument musí být proto odmítnut.
- 215 Ačkoli žalobkyně tvrdí, že v odpovědi na obecný informační dokument poskytla v tomto ohledu vysvětlení, je třeba konstatovat, že ani jeden z obou dopisů obsažených v příloze A 6 žaloby neobsahuje žádné informace, které by mohly vysvětlit rozdíly existující v otázce výrobní kapacity mezi odpovědí uvedenou v dotazníku a údaji, které vyplývají jak z jejich internetových stránek, tak z internetových stránek GMC. Tento argument musí být proto odmítnut.
- 216 Pokud jde o argument, podle kterého se odpovědi žalobkyně na dotazník opírají o její zprávy, u kterých byl proveden audit a které byly předloženy Komisi, je třeba konstatovat, že neuvádí, kde přesně se ve spisu Tribunálu nacházejí nezbytné informace. Kromě toho nevyvrací tvrzení Komise, podle kterého uvedené audity neobsahují dotyčné informace.
- 217 Rovněž není důvěryhodné pokusit se odůvodnit tak významné rozdíly, jako jsou rozdíly, které Komise uvedla v rámci argumentu, že informace poskytnuté na jejich vlastních internetových stránkách, nebo dokonce na internetových stránkách GMC nejsou přesné, protože údajně nebyly získány po důkladné analýze. Tento argument tedy nemůže uspět.
- 218 V každém případě je třeba uvést, že před Tribunálem se žalobkyně omezila pouze na uvedení obecných tvrzení. Žalobkyně nepředložila žádnou analýzu pro účely prokázání nesprávnosti číselných údajů použitých Komisí nebo zjevné nesprávnosti závěrů, ke kterým dospěla.
- 219 Zadruhé, i když je bod 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněn mezi napadenými body odůvodnění, žalobkyně na jednání připustila, že neformulovala žádnou konkrétní výtku v tomto ohledu. Je tedy namístě konstatovat, že žalobkyně neprokázala, že důvody uvedené v tomto bodě odůvodnění byly stiženy vadou protiprávnosti tvrzenou v tomto žalobním důvodu.
- 220 Zatřetí, co se týče bodu 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí, stačí konstatovat, že žalobkyně neprokazuje existenci pravidla vyplývajícího z čínských právních předpisů v oblasti DPH, na které odkazuje [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. října 2017, Moravia Consulting v. EUIPO – Citizen Systems Europe (SDC 444S), T-318/16, nezveřejněný, EU:T:2017:719, bod 72]. Žalobkyně neprokázala ani to, že většina jejích vývozu byla opravdu uskutečněna na konci roku. Z přílohy B 12 žalobní odpovědi kromě toho vyplývá, že mezi lety 2009 až 2015 prodeje společnosti Foshan Henry Trading v posledních dvou měsících každého z těchto let nepřesáhly objem prodejů uskutečněných v průběhu

jiných měsíců. Komise kromě toho správně tvrdí, že rozdíly v datech registrace mohou vysvětlit posuny v těchto objemech pouze v průběhu jediného roku. Žalobkyně přitom tvrdila, že tato situace se opakovala bez přerušení několik let až do roku 2013 včetně. Pokud tedy dochází ke stejným posunům v průběhu několika let, rozdíl je smazán, jelikož jakýkoli nezúčtovaný objem v průběhu daného roku musí být zaúčtován v průběhu následujícího roku a celkový objem v jednotlivých letech zůstane stejný nebo bude velmi podobný. Argumenty směřující proti bodu 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být tudíž odmítnuty.

- 221 Začtvrté, pokud jde o argumenty týkající se dopadů okolnosti, že žalobkyně je držitelkou certifikátu „ES“, na posouzení podmínky, podle které musí žadatel o status nového vyvážejícího výrobce prokázat, že nevyvážel dotčený výrobek do Unie během období původního šetření, závěry Komise musí být posuzovány v kontextu projednávané věci. Komise připouští, že takový certifikát může v některých třetích zemích představovat marketingový nástroj. Náklady a úsilí, které je třeba vynaložit za účelem jeho získání, jsou však tak velké, že by postrádalo smysl usilovat o jeho získání bez jasného záměru vyvážet také dotčený výrobek do Unie. Žalobkyně v žalobě přitom výslovně připustila, že si vždy přála vyvážet dotčený výrobek do Unie. Tato okolnost zajisté neprokazuje, že žalobkyně během období původního šetření opravdu uskutečňovala vývozy Unie. Její úmysl vyvážet do Unie od roku 2002, spojený se získáním uvedeného certifikátu, je však aspektem, který může s ohledem na protichůdnost některých informací poskytnutých žalobkyní a neposkytnutí nezbytných informací, posílit závěr obsažený v bodě 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého žalobkyně neprokázala, že během dotčeného období neuskutečňovala vývozy do Unie.
- 222 Vzhledem k tomu, že tento závěr již dostatečně vyplývá z bodů 16 až 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí, je třeba pokládat úvahy obsažené v bodech 20 a 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí za úvahy uvedené pouze pro úplnost. Tak je tomu tím spíše, že žalobkyně v dopise ze dne 15. ledna 2016, který shrnuje obsah slyšení konaného dne 13. ledna 2016, v podstatě uvedla, že vzala na vědomí skutečnost, že důvod Komise týkající se označení „ES“ je doplňujícím faktorem.
- 223 V důsledku toho nemůže případná opodstatněnost argumentů žalobkyně směřujících proti bodům 20 a 21 napadeného rozhodnutí vyvrátit závěr obsažený v bodě 22 odůvodnění tohoto rozhodnutí týkající se posuzované podmínky. Dále je třeba znovu připomenout, že tento bod odůvodnění se rovněž opírá o skutečnost, která již byla zmíněna v bodě 18 odůvodnění obecného informačního dokumentu, že nelze vyloučit, že žalobkyně vyvážela dotčený výrobek do Unie v rámci dohod o výrobě uzavřených s jinými nezávislými společnostmi. Bylo však zjištěno, že argument žalobkyně, podle kterého byly téměř všechny, nebo dokonce všechny její vývozy před rokem 2013 uskutečňovány prostřednictvím obchodní společnosti Foshan Guangchengda Import & Export, byl v rozporu jak s dokumentem obsaženým v přílohách B 19 a B 29 žalobní odpovědi, z něhož vyplývá, že žalobkyně prodávala značná množství svých výrobků i jiným vývozním podnikům, tak z jejich vlastních prohlášení, podle nichž prodala v roce 2009 své výrobky nezávislému obchodníkovi v Malajsii. Žalobkyně přitom nepředložila žádný důkaz, který by mohl prokázat, že její výrobky nebyly následně těmito podniky vyváženy do Unie. Naopak připustila, že ztratila přehled o dalším nakládání s jejími prodeji obchodníkům.
- 224 Sedmý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

K osmému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 9.5 antidumpingové dohody

- 225 Žalobkyně tvrdí, že Komise jí tím, že ji požádala, aby předložila důkaz o reprezentativních objemech nebo jakémkoli jiném objemu vývozu do Unie po skončení období původního šetření, uložila protiprávní podmínku, jelikož tato podmínka není stanovena v článku 9.5 antidumpingové dohody.
- 226 Komise argumenty žalobkyně zpochybňuje.

- 227 V tomto ohledu bod 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobkyně byla vyvážejícím výrobcem dotyčného výrobku a opravdu uskutečňovala vývozy do Unie až po skončení období původního šetření. Případné zjištění, že třetí podmínka stanovená v článku 3 konečného nařízení není slučitelná s ohledem na článek 9.5 antidumpingové dohody, by tedy nemělo za následek zlepšení právního postavení žalobkyně. Tento žalobní důvod je tedy neúčinný.
- 228 Osmý žalobní důvod proto musí být zamítnut, takže je třeba zamítnout žalobu v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 229 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 230 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí.
- 231 Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v odstavcích 1 a 2 tohoto článku. V projednávané věci je třeba rozhodnout, že vedlejší účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.**
- 2) Společnost Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) Sdružení Cerame-Unie AISBL ponese vlastní náklady řízení.**

Kanninen

Schwarcz

Iliopoulos

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 20. března 2019.

Podpisy.